

SPORT

OCTOMBRIE 1970

19

DINU

„**oul
ăpitan al
tricolorilor**“

*rem să pornim
u dreptul,
entru a urca
înă în vîrf
a **CARDIFF***

pag. 14
CORNEL DINU
spre noul sezon
ernațional

În acest număr
VIVAT U.T.A.!

Foto: Paul ROMOSAN

REVISTĂ
ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL
NAȚIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Redactor șef:
MIRCEA COSTEA

Secretar general
de redacție:
DIMITRIE
CALLIMACHI

Prezentarea artistică
MIRCEA PATRICHI

Prezentarea tehnică
GHEORGHE DEDIU

Redacție și administrație:
str. Vasile Conta 16,
București-22, Sectorul 1.
Telefoane:
11-91-43 și 11-40-65.
Abonamentele se fac
la toate oficiile postale
din țară, iar la întreprinderi
și instituții
prin difuzorii voluntari.
Costul abonamentului:
3 luni — 15 lei;
6 luni — 30 de lei;
1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește
la Combinatul Poligrafic
«Cam. Scitei».

43 004

RAPIDUL A OBTINUT prima sa victorie în campionatul de rugby în dauna Rulmentului din Bîrlad (9-6). Deasigur, acest succes singular nu-i pune pe rapidiști la adăpost de spaima ultimelor jocuri, care va plasa deasupra capetelor rugbiștilor din Găulești precum o sabie a lui... Damocles. În fotografie, un atac al bîrlădenilor stopat de jucătorii Rapidului.

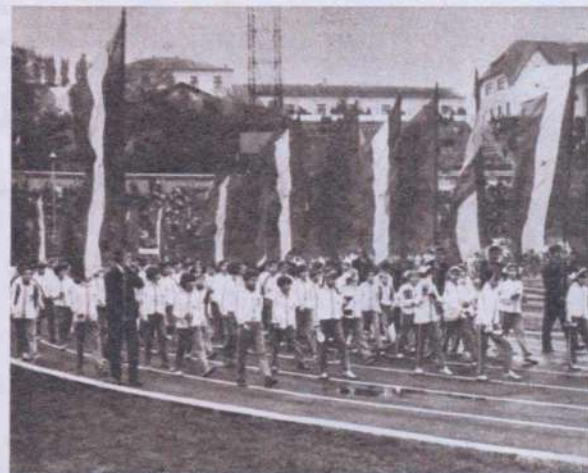

CLUBUL SPORTIV MEDICINA BUCUREȘTI aniversază cître sfîrșitul acestei luni o jumătate de secol de la înființare. Printre frumosele acțiuni întreprinse de actuala conducere a clubului, prin care se vor sărbători cei 50 de ani de rodnică activitate, se numără și expoziția de fotografii și documente care atestă succesele acestui important centru sportiv, de la înființarea sa și pînă în zilele noastre. Expoziția, de la care vă prezentăm și noi o fotografie, este deschisă în holul Facultății de medicină și o recomandăm cu căldură sportivilor bucureșteni.

• Cu trei săptămîni înainte a mondialetelor de gimnastică de la Ljubljana, sala Florența din Capitală a găzduit **campionatul republican al maeștrilor**. Mai mult ca oricînd, am avut prilejul să urmărim pregătirea temeinică a sportivilor, cu elemente dificile, spectaculoase. Acest ultim contact cu publicul, în condiții asemănătoare cu cele de la mondialele, a fost binevenit pentru concurenți (cu acest prilej s-au semnalat momentele slabe ale exercițiilor asupra cărora trebuie să se insiste în zilele următoare). Titlurile de campioni absołuți ai pîinii la gimnastică au revenit Elenei Ceampelea și lui Mircea Gheorghiu. O bună impresie au mai făcut Olga Ștefan (în fotografie), Elisabeta Turcu, Dan Grecu, Gheorghe Păunescu și tinerele speranțe Maria Constantinescu și Felicia Dornea.

• **FINALA REPUBLICANĂ a maeștrilor gimnasticii noastre** a fost pregătită cu multă atenție de fiecare concurent, în sala de antrenamente. Acolo, la una din repetițiile generale, a poposit și fotoreporterul Paul ROMOȘAN care a surprins, la un moment dat, o scenă inedită. Gimnasta Alina GOREAC este feliicitată de colege și antrenorii Emilia Liță și Nicolae Covaci cu ocazia aniversării celor 18 ani ai săi. Tradiționalul «la naști ani» a fost însoțit de urarea pentru cei mai mari succese la viitoarele campionate mondiale de la Ljubljana.

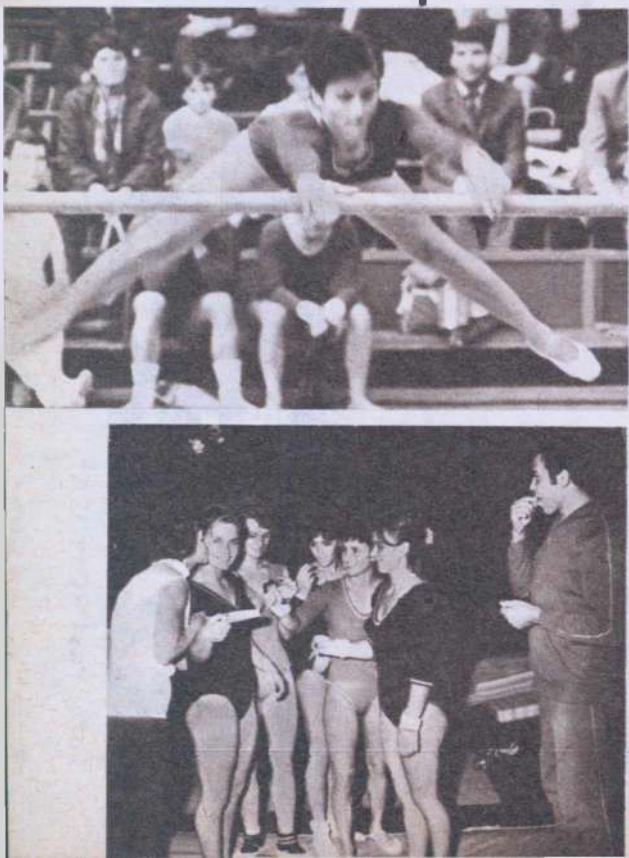

PESTE 20 000 DE ELEVII au ținut să fie prezenți în tribunele stadionului Republicii cu prilejul inaugurării noului an sportiv școlar 1970-1971. După defilarea reprezentanților a circa 400 unități școlare (un aspect de la această frumoasă defilare vă prezentăm și noi alăturat) a urmat un concurs atletic între sportivii școlilor din București și Belgrad. Întrecerile atletice au fost deosebit de apreciate de către micuții spectatori, ca dealțul și cursele de ciclism, demonstrațiile de călărie și, mai ales, meciul de fotbal dintre reprezentativele orașelor București și Belgrad, partidă încheiată cu un rezultat de egalitate (0-0).

DEȘI ÎNVIȘI DE 5-ul Iugoslaviei, campion mondial, baschetbaliștii pîinii noastre au opus, în cadrul Balcaniadei, găzduită de sala Florența, o dură rezistență, ridicîndu-se adeseori la nivelul redutabililor lor adversari. Scorul cu care s-a încheiat partida (78-75) stă mărturie. Iată-l în imaginea noastră pe Kapicici (9) marciind, în timp ce Popa (15), Cermack (14), Albu (9) — cel mai bun de pe teren — Dragomirescu (10) și Rulavina (11) asistă la fază.

CONFECȚIA BUCUREȘTI în spirare pe teren propriu! Handbaliștele din Timișoara au dovedit încă o dată că ele joacă la București tot atît de... relaxat ca și pe malul Begii. Dovadă și această fază din partida Confecția—Universitatea Timișoara, câștigată de provinciale cu 10-8 (6-5). Zamfir, Ilie (1) și Matache (14) încearcă să oprească șutul expediat de timișoartanca Hriwak.

NOTES

Prea repede
îndrăgim...
prea repede
uităm...

Am vrea să ne înșelăm, dar de o bună bucată de timp se observă un fenomen pe care ne îngăduim să-l socotim cel puțin ciudat. Un succes — nu neapărat de prima mărime — realizat de un sportiv sau de o echipă polarizează, ca un magnet, simpatia generală. Apar vorbe de duh, porecle măgulitoare care se străduiesc — cu sau fără reușită — să sintetizeze trăsăturile fizice sau morale ale eroului (individual sau colectiv). Tribunele, ca și condeiele, îl caută cu înfrigurare, îl aplaudă, îl dezmiardă, îl poartă în triumf... Acest lucru se întâmplă mai ales în fotbal, dar nu este de neîntâlnit și în alte sporturi.

Dar vai celui ce a greșit odată sau de două ori așa, mai acătării!... Dacă prima se mai iartă (m-a evoluat la valoarea reală) la a doua e pierdut. De-acolo, din virful slăvii în care a fost ridicat — poate fără voia lui — este prăvălit în focul Gheenei și smolit pină peste poate.

Și greu se mai scoală omul, fiindcă rar se găsește cineva să-i întindă o mână, cu riscul de a fi făcut otova cu... păcătosul.

Firește, nu pledăm pentru eroi de o zi, deși istoria a urcat pe piedestale destui care au făcut un singur gest mare în viață, fără să fi plătit tributul suprem, ca soldatul de la Marathon. Sintem, firește, pentru succese trainice, pentru cărți de vizită mereu onorate, rod al unei munci cinstită și intense, de fiecare zi. Știm că nimeni, în sport sau în alt domeniu, nu se poate abona la glorie. Sintem, firește, pentru valorile în continuu progres, dovedite în orice zi, în orice condiții.

Credem, însă, că trebuie să admitem, măcar uncori, că omul e o alcătuire mai complexă și mai gingașă decât orice mașină din lume. Să admitem deci că, dacă o piesă defectă poate fi înlocuită în timp scurt, pentru ca mașina să revină la normal, o mică defecțiune în gingașa și complexa mașină omenească (ne referim la cauze din afara subiectului) e mai greu de remediat, are influențe puternice, chiar dacă (sau tocmai când) este vorba de un spectacol de gală.

Scriem aceste rânduri cu gândul la destui sportivi (sau antrenori, sau echipe) lipsiți de sprijinul moral al tribunelor (și nu numai al lor) când traversează perioade grele, adică tocmai când o vorbă bună ar face nespus de mult....

Scriem aceste rânduri cu gândul la ceea ce a pățit și ce o să mai pățească U.T.A....

MIRCEA COSTEA

ÎN JUDEȚUL SUCEAVA

Toți școlarii joacă rugby

Rugbyul a reușit să facă, în special în ultimele decenii, numeroși prozeliti. Rind pe rind, un număr tot mai mare de țări europene sau de pe alte continente au preluat tradiția frumosului joc britanic, reușind să discute de la egal la egal cu foștii inamovibili maestri. Un loc aparte în actuala evoluție îl ocupă România.

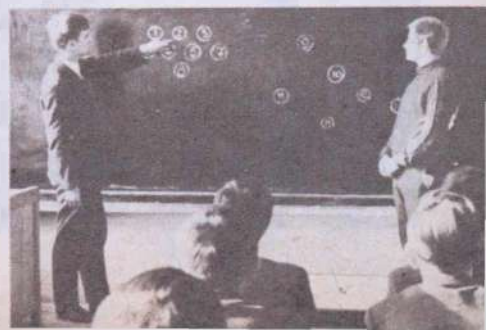
În contextul împlinirii acestui sport pe plan intern, putem releva rugbyul sucevean, constatând un fenomen extrem de interesant. Echipa Constructorul T.R.C.L. Suceava evoluează cu bune rezultate, în divizia secundă a țării, dar nu despre asta va fi vorba în rândurile de mai jos, ci despre minunata inițiativă luată de organele competente în direcția răspândirii sportului cu balonul oval pe cuprinsul întregului județ.

Cu nici două luni în urmă, la Bucșoia-Frasin au fost convocați toți profesorii de educație fizică din județ pentru a lua parte la un curs de inițiere în tainele acestui sport. Scopul cursului: introducerea rugbyului în toate școlile din acest colț al țării și, ca un corolar, înființarea Rugby Clubului Suceava. La sfârșitul cursului (la care au luat parte antrenorii prof. Al. Teofilovici, Dumitru Ionescu și Alexandru Ștefu), s-a pornit cu entuziasm la formarea primelor echipe în școlile generale și în licee. Pe meleagurile sucevene a rămas, numit de federație, în calitate de coordonator, profesorul Alexandru Ștefu, în vîrstă de 26 de ani, un bun cunoscător al acestui sport. Cu largul concurs al inspectorului general Eugen Pleșca s-a început formarea de comitete organizatorice în cadrul fiecărei școli, subordonate la rîndul lor Rugby Clubului Suceava,

s-a elaborat programa de predare a rugbyului în școli, s-a procurat — în multe cazuri — echipamentul necesar. Stadiul cel mai avansat în această direcție l-am înțîlnit la Liceul Economic din oraș (director Corneliu Duceac, mare amator de rugby) de care se ocupă în mod direct profesorul Alexandru Ștefu. Elementele specifice jocului se predau în orele de educație fizică, iar o dată pe săptămînă cele două echipe ale liceului se antrenează pe stadionul orășenesc, pus la dispoziția lor de către C.J.E.F.S. (președinte Mihai Moldovan). Echipe în curs de alcătuire am găsit și la Liceul Ștefan cel Mare și la Liceul nr. 2. Atît puștii cît și cei mai «bătrîni» aproape că nu mai vor să se despartă de balon, fiecare antrenament terminîndu-se cu «miuțe» foarte disputate, la care poți observa apariția rudimentelor tehnicii viitorilor maestri.

(continuare în pag. 4)

Oră de pregătire teoretică la «clasa» de rugby a Liceului Economic din Suceava.

Toti școlarii joacă rugby

(urmare din pag. 3)

Dar, după cum am mai spus, nu numai Suceava constituie obiectul acțiunii, ci întreg județul. Astfel, în aproape toate comunele au fost distribuite mingi, în majoritate... franțuzești, marca «Hungaria», și a început formarea de echipe. Dintre ele remarcăm pe cele din Broșteni, Siret, Negostina, Dolhasca, Liteni, Clăindești etc.

Asistând la antrenamentele rugbyștilor școlari de la Liceul Economic și din satul Negostina (profesor Ion Bondar) am găsit același numitor comun: dragostea pentru sport, dorința de afirmare și de perfecționare ale elevilor. Se și puteau vedea calitățile viitorilor performeri în scipirea de diamant a unei fente, în lupta «neagră» a celor de la grămadă, în înșiruirea de salbă a paselor liniei de «trois-quarts», în bătălia «giganților» tușei...

Dar, după cum ne-a spus profesorul Ștefu, nu performanța se află pe primul plan. Interesează dezvoltarea armonioasă a tinerilor, cultivarea calităților specifice rugbyului, ca bărbăția, curajul, inteligența. Performanțele vor veni cu timpul. Trebuie, însă, continuu, interes din partea tuturor, inclusiv a federației, care poate da o mână de ajutor pentru creșterea mlădițelor rugbyștice pe terenul fertil sucevean.

Și, sintem convinși, mai multe inițiative de acest fel vor apropia vremea cînd «Turneul celor cinci națiuni» se va transforma în «Turneul celor ȘASE națiuni».

Alexandru SIMOC
Foto: Ion MIHĂICĂ

Cu un balon adevărat sub braț, te și simți în lumea «marelui» rugby!

Facem orice, numai să ne dea mai repede mingi

Construcții noi, sport nou

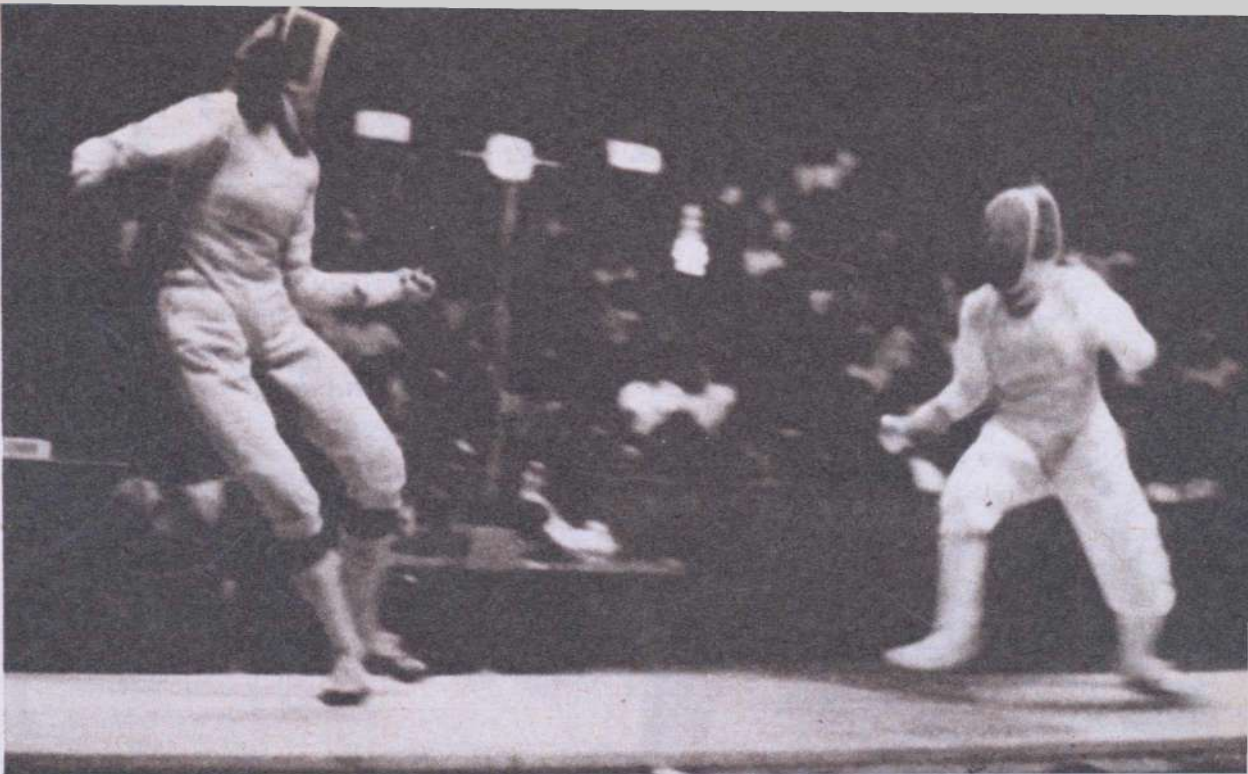
Primul plăcaj, prima pasă... Rugbyul prinde rădăcini în satul Negostina

Si în Turcia, ca pretutindeni în Europa, sportul preferat al tucurilor virstelor este fotbalul. Copiii, cu mingi autentice sau improvizate, joacă fotbal pînă și pe stradă, întocmai ca în noi la București, la Iași sau la Brașov. Adolescenții și mai în vîrstă, dacă se întîmplă să nu ebată tînga, vorbesc tot despre fotbal cu o pasiune care, iarși, nu se diferențiază cu nimic de emicromismul manifest față de balonul oand întîlnit în România, Brazilia, Ungaria, Italia etc. etc.

La întoarcerea de la campionatele mondiale de scrimă de la Ankara, trecînd prin stambul, un coleg de la rubrica de sport a iarului «Sora Havadi» m-a întrebat, mai tult din complezență, cîva ceva despre competiția pe care o urmărisem, întrucît de ndată a trecut la subiectul preferat: fotbalul. Mi-a vorbit de Teșcu al nostru, în prezent antrenor la Fenerbahce (l-au ghicit și risonii turci că este un mare actor...), și-a rîtat admirația față de Dincă Schileru, antrenor la Bolu, față de Dumitru Teodorescu, excelentul profesor al jucătorilor de la Beşiktaş. A spus, cu lux de amănunte, proiectul pentru sărbătorirea unor jucători ai clubului Beşiktaş, care acum, în octombrie, și vor lua adio de la activitatea competițională. Cu această ocazie va avea loc o festivitate de amploare la care, printre oaspeții de onoare, speră să se numere și sportivii noștri Dobrin și Dumitrache... Deci, fotbal și iarși fotbal.

O atmosferă cu nimic deosebită am întîlnit-o și la Ankara, în primele zile ale campionatelor mondiale de scrimă. Am spus în primele zile întrucît, mai apoi, scrima a

Printre invinsele Ilenei Drimbă la turneul final al c.m. de scrimă, proba pe echipe, s-a numărat și Elena Belova. Iată un aspect de la întîlnirea Drimbă-Belova. (Ileana Drimbă este în partea din stînga imaginii).

Fotbalul, Mondialele de scrimă și... tutunul

INSEMĂRI DIN TURCIA
de la trimisul nostru
G. ȘTEFĂNESCU

dez tehnica floretiștilor români și chiar sînt încîntat de Mureșanu, Țiu și Haukler. Se vede clar că floretiștii dv. au atins vîrfurile de formă optimă acum, la mondiale. Felicit pe antrenorii lor. În ceea ce o privește pe Ileana Drimbă, ea posedă o tehnică bună. Este combativă, însă deficitară la capitalul pregătire fizică. Datorită acestei deficiențe, ea a trecut pe lingă titlul suprem de o manieră care o poate face să regreta.»

Da, Ileana Drimbă, și nu numai ea, a fost cu adevărat deficitară la capitalul pregătire fizică. Am văzut-o oprindu-se la mijlocul asaltului, cu respirația parțial tăiată, tușea, manifesta oboseală. Dar mă întreb: să fie oare vorba numai de o slabă pregătire fizică, sau și de altceva? Această lipsă de rezistență, această oboseală și tuse nu sînt oare rezultatul fumatului excesiv, înaintea, după și chiar în timpul meciurilor? Fetele noastre obișnuiesc să fumeze și fumează mult, justificînd faptul că numai astfel își pot calma nervii. Nu le-a spus însă nimeni că fumatul este incompatibil cu noțiunea de sportiv, atunci cînd acesta vizează marea performanță?

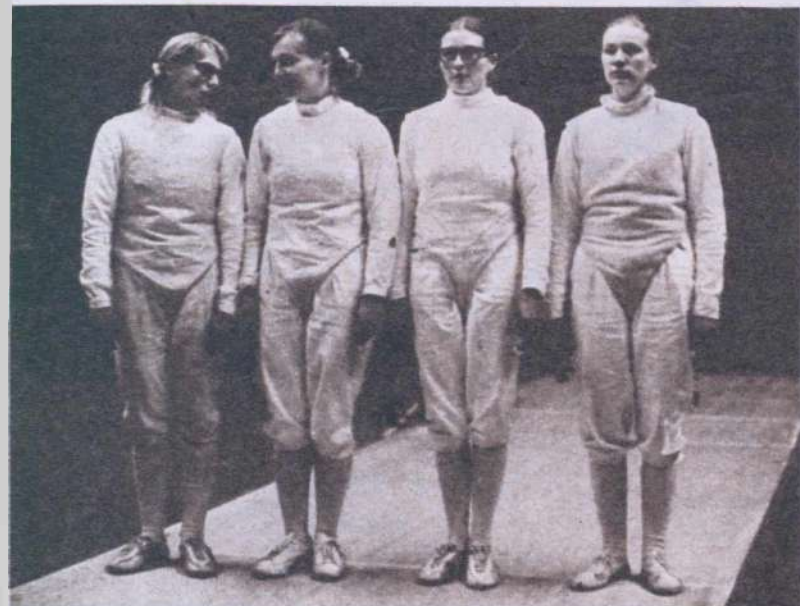
În scrimă, obiceiul fumatului este general. Fumează sportivii înaintea, în timpul și după asalturi, și deopotrivă cu ei fumează spectatorii. În sală se produce un fum pe care îl poți căia cu cuțitul. În asemenea condiții se poate face sport? Nu ar fi oare cazul ca să se facă ordine și în scrimă, în privința combaterii acestei practici foarte dăunătoare? Iată o problemă peste care, credem, că nu e bine să se treacă prea ușor, și ea ar trebui să formeze obiectul unui studiu minuțios, căutîndu-i-se o rezolvare, așa cum a fost rezolvată, de pildă, problema vieții sportive privind unele abținente obligatorii, la atletici, cicliști, canotori ș.a.

reții Mureșanu, Țiu și Haukler. Mureșanu, spre exemplu, înarmat cu calm total, a punctat pentru echipă de o manieră care i-a impresionat pînă și pe adversarii direcți. Au produs o impresie frumoasă felicitările sincere ale lui Nicola Granieri, la sfîrșitul meciului România-Italia, adresate adversarului său, Mureșanu. La situația de 4-4, după o suită de duble care se părea că nu se vor mai termina, Mureșanu obține victoria cu 5-4, printr-o lovitură «surpriză», elucrată cu multă răbdare. La lăsat pe Granieri să atace și, venind cu floreta de jos, a punctat ca un maestru de mare clasă.

La această ediție a campionatelor mondiale de scrimă floretiștii noștri s-au comportat bine (o medalie de argint la echipe fete și cîte o medalie de bronz la echipe bărbăți și Olga Szabo, la individual) și nu le-a lipsit mult ca rezultatele lor să fie strălucite. Că nu au repetat marile victorii din anii precedenți, nu e de mirare. Ivan Manaienko, antrenorul locului de floretă fete al U.R.S.S., vorbindu-mi în general despre trăgătorii noștri, îmi spunea: «Apre-

Medaliații cu bronz în proba pe echipe la festivitatea de premiere. Pot fi văzuți Țiu, Falb, Mureșanu și Haukler.

Podiumul premiantelor la floretă, proba individuală. I. Galina Gorohova; II. Elena Belova; III. Olga Szabo.

Medaliatale cu argint în proba pe echipe: Olga Szabo, Ana Ene, Ileana Drimbă și Ecaterina Stahl.

intrat, în ceea ce privește interesul, la concurență cu fotbalul, devenind subiectul la ordinea zilei în discuțiile amatorilor de sport din capitala Turciei.

La această neașteptată victorie a scrimii a contribuit, după părerea președintelui federației de scrimă turce, Nefi Güven, comportarea deosebită a cîtorva delegații de trăgători, printre primele îl citim și locurile de floretiști români. «Românii — spunea președintele — sînt de o combativitate care poate fi luată ca exemplu. Indiferent de situația critică în care s-ar afla, un trăgător român nu consideră pierdut nici un asalt. Românii știu să lupte cu o dăruire care a cucerit publicul și pentru asta au fost deseori răsplătiți cu aplauze. Sovieticii, românii, francezii, ca și altele cîteva delegații de sportivi, au fost principalii animatori ai întrecerii.»

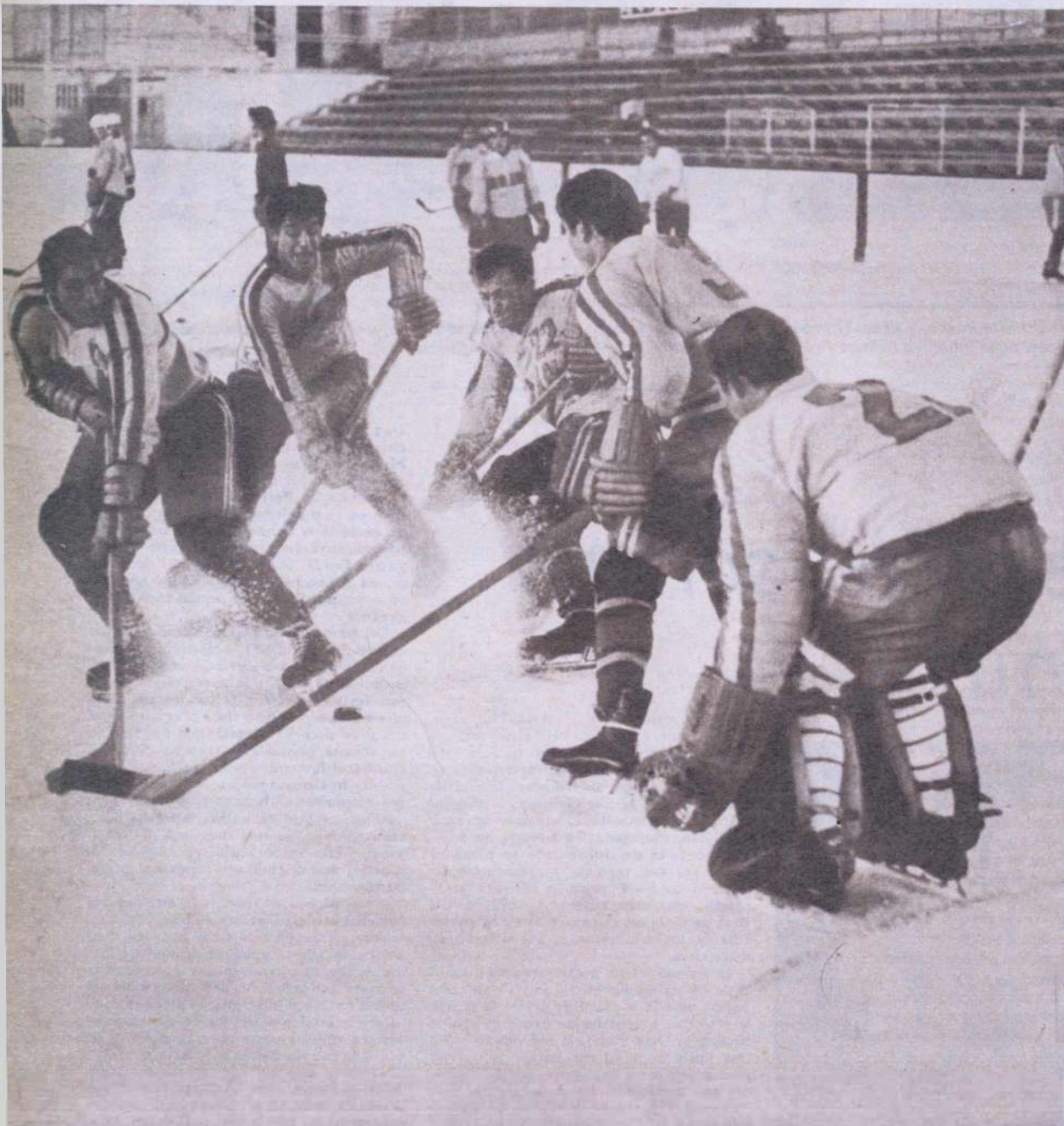
Declarația făcută de către președintele Federației de scrimă turce nu poate fi considerată în nici un caz un act de curtoazie. Nu vom uita niciodată, de pildă — și sîntem convingiți că nu numai noi — meciul dintre România și Ungaria, în care fetele noastre au fost conduse la un moment dat cu 8-4, pentru ca apoi ultimele patru asalturi să le revină de o manieră impresionantă. În ultimul schimb Stahl-Marosi, cînd echipa noastră avea nevoie și de un tușaveraj bun pentru a cuceri victoria finală, trăgătoarea romîncă a depășit-o pe Marosi cu 4-0! În sală a fost o explozie de entuziasm. Aplauzale nu mai conțineau. Fetele plîngeau și se îmbrășeau. La o asemenea întorsătură de situație nimeni nu se mai aștepta, afară doar, desigur, de cele patru fete care au luptat cu o dăruire rar întîlnită.

Dar foarte bine s-au comportat și floreti-

anticipări la sezon

Patinoarul din București, marele patinoar «23 August», și-a deschis porțile în luna septembrie! Și încă din primele zile ale lunii. Evenimentul îl consemnăm cu satisfacție, însemnătatea lui vizînd dezvoltarea unor discipline sportive atît de frumoase, de dinamice, cum sînt patinajul și hocheiul.

Joc de antrenament între două echipe alcătuite ad-hoc din rîndurile lotului de hochei-juniori

Am vizitat frumoasa bază sportivă de la vîrful Muncii și pe gheață am întîlnit numeroși vizitatori. Sportivii, scăpați de «calvarul» nămantelor pe uscat, aveau poftă de lucru în începutul de sezon. Și bucușorii se arătau a fi în formă, numai că... «De n-ar ploua — în Ganga — altfel, adio gheață!» Da, da, adică cînd este vorba de soare, acoperișul patinoarului este paznic neînduplecat. În fața ploii în gheață se înmoaie cîrpă și lasă apa să sîruiască peste tribune, peste terenul de joc, de la tribuna de mila. Iar «doctorul» (a se citi Întreprinderea Construcții Montaj nr.2), deși insistențios să vină să-i dea bietului acoperiș un întreg pachet de vitamine (a se citi efectuarea lucrărilor de reparare cu care întreprinderea constructoare a pe a rămas datoare) întirzie să-și facă apariția, asemenea doctor...

Să revenim însă la... hocheiul nostru. După cum vă aduceți aminte, am făcut și am... reușit să trecem în grupă de hochei. Se mai întîmplă. Cu efectivul cheiști pe care îl aveam cam aceeași soartă. Cum însă fiecare rău aduce și un bine, hocheiul această zicală românească (s-ar putea să aibă și alte popoare) s-a materializat, imediat după încheierea sezonului, printr-un succes din februarie-martie, printr-un rezultat mai mare acordat tineretului. Prin derajă de hochei, elevii de la diferite echipe din București, Miercurea Ciuc și Gheorgheni, petrecut o parte din vacanța mare într-o pregătire condusă de antrenorii Ștefan Ion Ganga, ca și de inimosul medic Vasile Vizita noastră la patinoar ne-a oferit prilejul de discuții la marginea mantinei cu cei trei tineri noștri hocheiști.

Ne adresăm lui Ganga:
— Se spune că «toamna se numără în zile bune, sîntem în octombrie. Cum stați în rătăcirile?

— Puțină răbdare. Am căpătat dispensa, noi numărătoarea va începe la 25 decembrie încheia la 5 ianuarie 1971. Între acestea avea loc campionatul european de hochei pentru juniori.

— Frigurile campionatului v-au cuprins acum?

— Ne păstrăm calmul. După cum știți, zilele vor avea loc în țara noastră. Într-o primă etapă la București, la Galați și la Miercurea Ciuc. În final cîștigătoarele grupelor vor susține meciurile finale la București, pentru desemnarea primelor echipe în clasamentul campionatului.

— Și ce loc vizați?

— Aici e aici! Dorim o comportare de care să nu ne fie rușine și pe noi și pe copiii muncesc cu multă trageră de inimă și nămant.

— Pînă la campionat veți mai avea ceva de verificat?

— Începînd chiar din această lună ne voi

HOCHEI în

SEPTEMBRIE

PRIMELE MECIURI în

OCTOMBRIE

EUROPENELE de juniori în

DECEMBRIE

la Varșovia pentru un joc cu echipa de juniori a Poloniei. În noiembrie ne vom întâlni la București cu reprezentativa Bulgariei și tot în noiembrie vom mai susține în Capitală un turneu cu reprezentativele citorva țări din partea cărora așteptăm confirmările. În decembrie a fost perfectat un joc la Palați cu reprezentativa R.D. Germane, ca imediat să participăm la un turneu internațional la Brno, iar la întoarcerea spre casă să întâlnim pe cei mai buni juniori ai Bulgariei. În continuare... campionatele europene!

— Un dribling scurt și pasăm pucul lui Ștefan Onescu.

— Cum a decurs antrenamentul pe uscat? La fel de arid, de plictisitor ca de obicei?

— N-aș putea spune. Chiar dîmpotrivă. Ne-am sărut puțin capul și am găsit unele metode de lucru care i-au entuziasmat pe băieți. Am încropit un regulament de joc, ceva între rugby și fotbal american, în care bodicecul și placajul erau permise și — mai ales — utilizate cu toată convingerea. Avem doar nevoie de sportivi curajoși, bățioși. Și am mai organizat și meciuri de fotbal, dar cu balon de rugby. Este un joc ideal pentru punerea în valoare a reflexelor. Am mai făcut și canotaj și înot. Destul, ca tinerii să nu se plictisească.

— Acum, pe gheață, ce faceți?

— Antrenament individualizat și în mod special parte mult patinaj. Dacă ești patinator bun ești și hocheist bun. Și noi de patinatori buni ducem lipsă.

— ... O nouă fentă și îl «angajăm» pe doctorul Vasile Ilescu.

— Vă cunoaștem ca un mare îndrăgostit al hocheiului. De data aceasta cu ce noutăți ați intervenit în asistența medicală a sportivilor?

— În general, nimic deosebit. Însă m-am gândit să vreau să pun în practică, cu ajutorul antrenorilor, o metodă de executare a bodicecului și de primire lui de asemenea manieră încît sportivii să aibă un minimum de riscuri.

— Un bodicec... medical?

— Numiți-l cum vreți, însă să știți că bodicecul, una dintre principalele arme de luptă ale hocheiului, necesită o pregătire științifică, tot astfel cum trebuie pregătiți în mod științific cicliștii, moto-cicliștii și chiar hocheiștii asupra felului cum trebuie să cadă, cînd este cazul.

— În rest, sinteți mulțumiți de starea de sănătate a tinerilor, de dezvoltarea calităților lor fizice?

— La ora actuală toți tinerii din lot sînt apți să susțină un efort dublu față de cel pe care îl depun. Și de muncit, muncesc foarte mult.

Am văzut lotul de sportivi antrenîndu-se pe gheață și, într-adevăr, ne-a plăcut și nouă. I-am remarcat pe Doru Ipeghian, pe Gheorghe Herghelegiu, pe Vlad Mircea ca și pe portarii Valentin Neteșu și Vasile Moraru. Și ne-au mai plăcut și alții, asupra cărora ne păstrăm însă dreptul să revenim cu prietenosul altor reportaje. Hocheiul abia și-a inaugurat sezonul.

talente ale lotului național de juniori: Gheorghe Herghelegiu, Șerban Constantinescu și Doru Ipeghian.

Cu BOBUL pe... asfalt

Am făcut numărstoarea medaliilor cucerite de Ion Panțuru la J.O. de iarnă și la campionatele europene sau mondiale de bob. În ultimii trei ani, maestrul american al sportului Ion Panțuru s-a urcat pe podium de nu mai puțin de 8 ori. Pe prima, pe a doua și pe a treia treaptă.

Datorită isprăvilor de răsunet ale lui Alexandru Frim, săvîrșite înainte de cel de-al doilea război mondial, iar acum, datorită performanțelor excelențe ale lui Ion Panțuru și compania, bobul românesc a ajuns să se bucure de un prestigiu bine meritat pe plan mondial. Acest prestigiu obligă însă pe sportivii noștri. Așa se explică graba cu care boberii fruntași și-au început pregătirile pe uscat în vederea noului sezon care, de data aceasta, se va inaugura nu mai tîrziu de luna decembrie.

L-am întrebat pe Hariton Pa-

șovschi, antrenorul lotului național de bob, cum explică rezultatele ceva mai puțin convingătoare obținute de Panțuru și partenerii săi la ultimele confruntări europene și mondiale. Iată răspunsul:

— Tehnic, băieții noștri nu sînt cu nimic mai prejos oricărui dintre boberii de talie mondială. Dovada stau filmele coborîrilor tuturor echipajelor în cadrul campionatelor europene și mondiale din ianuarie-februarie 1970. Panțuru, cu bobul său, se numără printre sportivii cu cele mai puține voblrări, cu cele mai puține derapaje. De asemenea, timpii săi de start sînt dintre cei mai buni. Pierderea de timp în coborîre o pun pe seama slabei alunecări a bobului pe pîrtie. În bob, în băcălia cu cîștigarea fracțiunilor de sutimi de secundă, echipajele Italiei, ale R.F. a Germaniei și altele schimbau garniturile de patine în funcție de temperatura

existentă în fiecare zi de concurs. Nu toate aliajele de oțel dau același randament la -6°C sau la -20°C . Aici am găsit explicația diferențelor minime de timp realizate de unii sportivi străini. În fața acestei situații am căutat un remediu. Și chiar din acest sezon ne vom prezenta și noi la campionat cu seturi de patine turnate special pentru a corespunde variațiilor de temperatură. Patinele noastre vor fi executate — în parte au și fost fabricate — la Uzina mecanică fină Sinaia. Sper ca ele să corespundă întru totul valorii indiscutabile a boberilor pe care îi avem.

În fotografiile alăturate: Ion Panțuru alături de D. Focșeneanu, D. Pascu și I. Zangor, la un antrenament cu bobul pe roțile. Și, aceiași sportivi, + Dragoș Panaitescu și I. Pușcaș la antrenamente pe motocicletă. (În loc mai figurează N. Scavarache și Victor Papadopol).

CAMPIONUL A SEMZNAT DEMISIA

Titlul nu reprezintă o «figură de stil» și rindurile de față nu alcătuiesc un foileton. De necrezut, dar un campion european, respectiv **AUREL DUMITRESCU**, a cerut în scris clubului său (Steaua) să fie considerat... demis din box! De ce? Nu mai poate! Dumitrescu, tinărul cu o atît de rapidă ascensiune în ierarhia boxului, a sportului în general (în numai cîteva luni de activitate a urcat pe prima treaptă a podiumului european) considera că totul s-a sfîrșit, că — după o expresie consacrată — e terminat!

Faptul ne-a surprins și ne-a întristat. Cum e cu puțință? Un tinăr entuziast, îndrăgostit de box, un tinăr tenace, pus pe fapte mari, care a făcut dovada calităților sale în condițiile întrecerii continentale, pune mânușile în cui și... gata?!

Am pornit să cercetăm cauzele și iată ce am aflat:

Aurel Dumitrescu: «Am pierdut meciul cu Glăvan, la Galași. Eram nepregătit. Copilul mi-a fost bolnav grav două săptămîni... Mi se spune Glăvan... Nu mai suport... Și simt și dureri insuportabile la cap. Maestrul Chiriac m-a chemat la lot, dar nu m-am dus... Doctorul Radovici a spus că pe răspunderea lui... Dar eu știu mai bine că nu mai pot... Atunci maestrul Chiriac a zis să renunț la box și eu am pus pe hîrtie...»

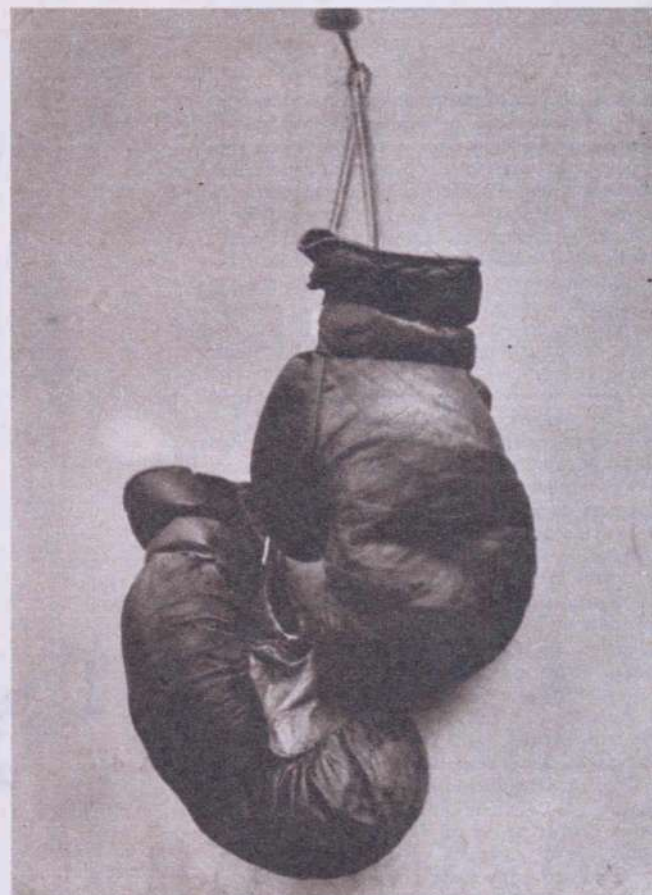
Ion Chiriac: «Nu mă mai înțeleg cu Aurel Dumitrescu. A lipsit de la pregătire, refuză să vină la lot... Ceva se petrece cu el... Nu vreau să se spună că l-am luat campion european și la noi în secție s-a depreciat. Decît așa...»

Marcu Spakov: «Nu vrea la lot? Păi ce, nu-mai e! Pregătirea la lot e plicticoasă... Eu cred că Aurică are dreptate... De ce să piardă în turneul de la Berlin, să se facă de ris? Are de apărât...»

Aurel Dumitrescu: «Am de apărât un titlu

european și la naționale voi dovedi... Mă ar nez la noi la secție, cu maestrul Spakov. Că mă mai doare capul? Nu! Și mă simt mereu bine, pe zi ce trece... Am primit casă și simt liniștit... Mă certam cu socrii...»

Voci din cartier: «De cînd l-a făcut campion se mai înțelege nimeni cu el. A vrut să bată pe ai casii. Zicea că de ce nu dă muș **DIN CURTE** (s.n.), să poată minca liniștit Bine că s-a mutat...»

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

Petre HENȚ
și
Paul OCHIALBI

AMURGUL ZEULUI NEGRU

La numai trei luni după această partidă, «Bombardierul negru» răspunde provocării lansată de Tami Mauriello. Ca de obicei, Joe își pune în joc și de această dată centura cu diamante. Dar meciul cu Mauriello, disputat la 18 septembrie 1946, tot la «Yankee Stadium» din New York, nu are istoric. Cei 38 494 de spectatori n-au avut prilejul să vadă decît cîteva lovituri. După numai două minute și nouă secunde de luptă, Mauriello era k.o.

Deoarece pretențiile de valoare la titlu dispăruseră aproape cu desăvîrșire, Joe Louis acceptă un turneu de meciuri demonstrative, susținind adesea chiar și opt asemenea partide într-o singură lună!

XXXVII

Am făcut cunoștință pînă acum cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni ai ringului de la sfîrșitul secolului XIX, v-am prezentat așii careului magic de la începutul secolului nostru. Am continuat povestirea cu momentele cele mai importante din cariera lui Joe Louis.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXXV)

La sfîrșitul anului 1947, la 5 decembrie, Joe a urcat din nou în ring pentru a-și apăra titlul. Adversarul său era tot un boxer de culoare, Arnold Raymond Cream, cunoscut în lumea boxului sub numele de Jersey Joe Walcott.

Noul adversar al campionului avusese o carieră sinuoasă, presărată cu multe decepții, fapt care l-a determinat să abandoneze ringul de mai multe ori între anii 1930—1943. Înalt de 1,83 m și cîntărind circa 90 kg, Jersey Joe Walcott își căpătase o oarecare faimă, îndeosebi datorită loviturilor sale foarte puternice. Deși s-a început să boxeze ca profesionist prin 1930, la vîrsta de 16 ani, victoriile mai aștării nu i-au surdit decît tîrziu, după 1945, cînd a învins «greii» redutabili ai timpului (Steve Dudas, Lee Oma, Joe Maxim, Elmer Ray etc).

Meciul Joe Louis — Joe Walcott a atras la Madison Square Garden din New York peste 18 000 de spectatori. Pușini dintre aceștia se așteptau să asiste la o partidă de 15 reprize și mai pușini crezuseră că acordarea deciziei va constitui o problemă. Și totuși, așa a fost. După o luptă dramatică, în care s-au schimbat lovituri de o forță excepțională și în care atât Walcott cît și Louis au fost la pîde, cei desemnați să aprecieze învingătorul s-au împărțit în două. Arbitrul din ring, Ruby Goldstein, a votat pentru Walcott, dar judecătorii l-au preferat în unanimitate pe Louis.

Victoria aceasta, pe care multe comentarii o socoteau neconcludentă, nu a avut darul să-l mulțumească pe Joe Louis și «Bombardierul negru» nu a ezitat să-i acorde rivalului său încă o șansă, cînd Walcott a solicitat revanșa. Cu pușine zile înainte de a-l reînfrîna pe Walcott, Joe declara ziarștilor: «Dacă primul meci dintre noi nu a putut stabili un învingător categoric, sîm sigur că această a doua confruntare o va face. Cel mai bun va rămîne în picioare».

Peste 42 000 de spectatori au venit în ziua meciului (25 iunie 1948) la «Yankee Stadium» din New York să vadă care dintre cei doi «va rămîne în picioare».

Meciul a început furtunos, și Louis și Walcott încercînd să încheie cît mai repede socotelile. Dar secunde, minutele, reprizele treceau fără ca ceva deosebit să se întîmple. Conform tradiției, ar fi trebuit să câștige Joe Louis, care în meciurile revanșă își knock-outase toți adversarii, fără excepție. Nici puternicul și ambițiosul Jersey Walcott nu a putut scăpa de această soartă. Tot ce a putut izbîni în fața marelui campion negru a fost amînarea sfîrșitului pînă în rîndul 11, cînd Joe Louis l-a forșat să se retragă în corzi. O ploaie de lovituri grele s-a abîrnat asupra bărbiei lui Walcott, care s-a prăbușit la pîde: K.O.

Joe Louis spulberase visurile de glorie ale celor mai buni «greii» ai timpului. Nimeni nu se mai încumeta să-l provoace. Dar Joe nu poate avea o viașă liniștită.

ring magazin

Cristea Petroșeanu — secretar general al F.R.B.: «Nici cei de la Progresul nu-i dau pace. Au intervenit și la noi, să-l transferăm de la Steaua... Se țin de capul lui...»

Concluzia? Se desprinde, credem, cu ușurință. Să notăm totuși că:

— un finăr, foarte finăr, cu o ascensiune vertiginosă, nemaivăzută de vertiginosă, ajunge campion european;

— e ridicat în slăvi la noul club și acasă, nimeni nu-și dă seama că e puțin pregătit să reziste... gloriei. Nu-l mai pune nimeni la eforturile cu care era obișnuit și care i-au adus titlul european. El însuși crede că medalia de aur îl pune la adăpost de pumnii adversarilor. În plus, consideră că îi e îngăduie orice și începe să facă ordine și în familie;

— scandalurile de acasă ajung și la urechile secției de box a clubului «Steaua», dar se crede că rezolvarea problemei locuinței e totul, cind — de fapt — tarele erau mai profunde și mult mai delicate. Dovada? «Demisia» a apărut după obținerea locuinței;

— atitudinea ambiguă a celor doi antrenori (Chiriac-Spakov) — și a altora — duce la menținerea derutei lui Dumitrescu. De ce nu se pun de acord cei doi — și nu numai ei — iar vorba să fie vorbă, la unison?

— intervențiile neprincipiale, indiferent din partea cui vin, pentru transferarea unui sportiv în afara cadrului legal, promovează nesiguranța și nazurile sportivului, ca și atitudinea de căpățuială și, în ultimă analiză, fuga de pregătire și scăderea gravă a formei sportive.

Aurel Dumitrescu ne-a asigurat, în final, că va redeveni cal căruia i s-a cântat imnul patriei la europenele din 1969. E un angajament solemn, rodul unei evidente frământări din ultima vreme.

Dar, precizăm, în conjunctura actuală, el nu va putea realiza mare lucru dacă e lăsat SINGUR. Iată de ce spunem tuturor factorilor de răspundere, tuturor celor implicați în acest caz dureros: oameni buni, ajutați-l pe Aurel Dumitrescu, cu vorba și cu fapta. E și campion european și foarte tinăr. Să fie ajutat chiar dacă pierde titlul la apropiatele campionate naționale. Este în puterea dv. să-l redați boxului de mare valoare.

M. RAHOVEANU

S-A ACCIDENTAT... CÎNTÎND

Campionul mondial de box la toate categoriile, americanul Joe Frazier, s-a accidentat. Dar nu în timpul unui meci sau la antrenamente, ci în timp ce cânta dansînd (Frazier este șeful unei orchestre de muzică ușoară). Iacă-l în fotografie, cu glezna piciorului drept fracturată. Dar, după cît se pare, nici Joe și nici managerul său, Durham, nu sînt prea îngrijorași de acest accident.

NECAZURILE FOSTULUI CAMPION

Batrînul voinic din imagine nu este altul decît fostul campion mondial al egreilor, Gene Tunney, care trăiește la Phoenix,

în Arizona. Învingătorul lui Jack Dempsey a avut o mare nenorocire în familie: fiica sa, care se află la Londra, este acuzată că și-a asasinat soțul.

URTAIN SE ANTRENEAZĂ...

Iată-l pe campionul european la categoria grea, spaniul Jose Urtain, care a găsit o... nouă metodă de antrenament, în speranța că îl va învinge pe șalangerul său oficial, englezul Henry Cooper. Urtain a declarat ziarștilor că îl va învinge pe Cooper tot atît de ușor cum a ridicat și vițelul din imagine.

VIATA LUI MARCEL CERDAN

În vitrinele librăriilor pariziene a apărut volumul intitulat «Viața lui Marcel Cerdan». În fotografie, Marinette Cerdan, soția regretatului ex-campion mondial al «mijlociilor» (decedat în anul 1949 în urma unui accident de avion) și unul din fiii săi, René, în timpul prezenței volumului redactat de ei.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXXVII)

Sumele mari cîștigate pe ring au fost investite în niște afaceri falimentare și fiscal american nu iartă. În lipsa unor meciuri oficiale, campionul mondial este obligat să întreprindă un lung și obositor turneu, în care a boxat demonstrativ. De la 25 iunie 1948, ziua în care și-a apărut titlul în fața lui Joe Walcott, pînă la 23 februarie 1949 Joe Louis a susținut 33 de meciuri demonstrative, colindînd aproape toată America.

La 1 martie 1949, cînd nimeni nu se aștepta, Joe Louis își anunță retragerea, neînvins, urmînd exemplul marilor săi înaintași James Jeffries și Gene Tunney. «Bombardierul negru» avea 35 de ani cînd a renunțat la titlul de campion al lumii, titlu pe care îl apăsese timp de 12 ani, fără să fi cunoscut înfrîngerea. Și dacă în 1905 James Jeffries alesese doi boxeri albi — Marvin Hart și Jack Root — să lupte pentru titlul abandonat de el, Joe Louis se revanșează în fața înaintașului său alb, desemnînd doi pugiliști negri — Ezzard Charles și Joe Walcott — să-și dispute centura cu diamante pe care el o onorase numai cu victorii.

La trei zile după ce și-a anunțat retragerea, fostul campion mondial își continuă turneul de demonstrații în Cuba, boxînd la Havana și Oriente cu același adversar, cubanezul Omelio Agramonte. Apoi se reîntoarce în Statele Unite și, din oraș în oraș, pînă în septembrie 1950, susține alte 40 de meciuri fără decizie. Dar Joe Louis, omul care cîștigase în cancan sa peste patru milioane de dolari, nu-și poate acoperi datoriile. Încercînd încă în forțele sale «Bombardierul negru» încearcă să-și recucerească titlul abandonat, provocîndu-l pe succesorul său, Ezzard Charles, care cîștigase întîlnirea cu Joe Walcott.

Întîlnirea dintre Joe Louis și Ezzard Charles a avut loc la 27 septembrie 1950, la «Yankee Stadium». Cînd a urcat în ring, Joe a rămas înmărmurit vîzînd cît de puțini spectatori erau în tribune. Doar vreo 13 000. De șapte ori își apăsă titlul mondial pe acest ring, dar niciodată numărul celor prezenți nu fusese sub 30 000. O clipă își aminti de seara acea din iunie 1938, cînd îl doborîse pe Schmeling. Peste 70 000 de oameni plățiseră biletele ca să vadă numai două minute de luptă... Oare unde erau ei acum? Unde erau miile sale de suporteri, care-l aplaudau extaziati? Unde erau cei care veneau să-l vadă în speranța că poate-poate va fi învins? Joe își dădu seama că acum, la 36 de ani, «Bombardierul negru» nu-i mai interesa nici pe unu nici pe alții. Rămase cu ochii pironiți în coșul opus, unde Ezzard Charles discuta cu managerul său, Tom Tannas. Tocmai se gîndea că Charles are numai 29 de ani, cînd arbitrul întîlnirii, Mark Conn, anunță începerea luptei. Joe s-a apropiat de adversarul său ca de obicei, cu gîndul să-l doboare. Dar de la gînd la faptă era cale lungă, prea lungă ca să o mai

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXXVII)

postă străbate acum, la cei 36 de ani ai săi. S-au încheștat în mijlocul ringului. A început o luptă grea, cu lovituri dure, cu șiretlicuri și curse. De cîteva ori a crezut Joe că va cîștiga înainte de limită, dar de fiecare dată Ezzard revenea în atac cu forțe mereu proaspete. Reprizele se scurgeau una după alta și loviturile lui Joe deveneau tot mai slabe, tot mai rare. Asta însemna că nu va putea cîștiga prin K.O. și că va trebui să lupte 15 reprize. Se gîndi că în toată cariera sa de campion mondial nu se întîmplase acest lucru decît de trei ori... În 1937 cu Tommy Farr, în 1940 cu Arturo Godoy și în 1947 cu Joe Walcott. Niciodată nu terminase prea bine ultimele runduri. Începînd din repriza a zecea, Charles a început un bombardament de lovituri căruia Louis nu i-a mai putut face față. Fostul campion mondial a suportat totul cu stoicism și a terminat meciul în picioare. Învins la puncte, Joe Louis spunea adio pentru totdeauna titlului de campion mondial, pe care nu-l va mai putea recuceri niciodată...

Joe Louis a urcat ultima dată pe ring, pentru o luptă adevărată, la 26 octombrie 1951, la New York. Cel care fusese «Bombardierul negru» l-a înfruntat în ziua aceea pe tînărul Rocky Marciano, viitorul campion mondial. Marea experiență a lui Joe nu a putut învinge forța și ambiția tînerească cu care Rocky pornește la drum spre titlul lumii. Timp de șapte reprize Joe a reușit să-i țină piept adversarului său. În rîndul opt, însă, după ce a fost expedit la podea și numără pînă la opt, Rocky Marciano îl atacă pe Joe cu o forță în fața căreia fostul campion nu mai poate rezista. O serie necruțătoare de stîngi și de drepte la cap l-au răsturnat pe Joe Louis în afara ringului. Arbitrul Goldstein a oprit lupta, declarîndu-l pe Marciano învingător prin k.o. tehnic. Marciano, ca și Ezzard Charles, reușe să învingă umbra celui care fusese marele Joe Louis...

Prea sbrac pentru a se putea retrage, fostul campion al lumii continuă să urce pe ring, dar nu ca boxer ci ca... luptător, tot așa cum făcuse și neterricul Primo Carnera. Dar după cîteva partide, Louis este nevoit să renunțe la cariera de luptător, deoarece medicii au constatat că inima sa nu mai putea face față eforturilor.

În 1962, Joe Louis a devenit aranjor de meciuri pentru «United World Enterprises» la Los Angeles, în California. Așa s-a încheiat cariera sportivă a unuiu dintre cei mai mari boxeri ai lumii, învingătorul unor stele de primă mîrime ale ringului mondial, cum au fost Primo Carnera, King Levinsky, Max Schmeling, Jack Sharkey, Bob Pastor, Jimmy Braddock, Billy Conn, Lou Nova și Jersey Joe Walcott. «Regele boxerilor» — cum l-au desemnat anchetele ziarelor în anii 1936, 1938, 1939 și 1941 a fost ales în «Casa de Onoare a Boxului» în anul 1954.

(Va urma)

Vivat, U.T.A.!

Flavius DOMIDE s-a dezlănțuit după chipul și asemănarea formației arăder

U.T.A. a eliminat pe Feijenoord! Știrea a făcut înconjurul globului fotbalistic cu trei, patru sau cinci semne de exclamare. Pentru revista «SPORT», această victorie nu este chiar atât de stupefiantă.

De ce?

Pentru că U.T.A. a avut întotdeauna, în aceste pagini, o cotă valorică superioară celei curențe la bursa fotbalului nostru.

În numărul trecut, referindu-se la startul echipei noastre campioane în C.C.E., revista «SPORT» scria: «Noi cunoaștem posibilitățile reale ale U.T.A.-ei... Dar mai știm că U.T.A. este, mai mult decât orice altă formație românească, O ECHIPĂ. În fond,

singura vină a U.T.A.-ei e că, izbutind să urce pe culmi spiritul de echipă, a putut să dea o valoare de schimb mult sportivă individualităților sale...»

Cu trei numere în urmă, revista noastră încerca un pronostic pentru meciurile cu Feijenoord, scriind: «U.T.A. are prilejul de a face, în această dublă întâlnire cu deținătoarea «Cupei Campionilor Europeni» (n.r. finala intercontinentală cu Estudiantes nu se disputase încă) sinteza întregii sale activități care, oricum, stimește o mare admirație și poate constitui oricând un exemplu.»

Peste câteva luni, U.T.A. împlinește 25 de ani. În aceeași zi, antrenorii Dumitrescu III și Reinhardt vor împlini și ei «25 de ani la U.T.A.». Prin rezultatul obținut în fața «campioniei mondiale», U.T.A. face, într-adevăr, sinteza întregii sale activități, în care priceperea a făcut cuplu cu modestia, iar răbdarea s-a împăcat de minune cu moderația. Mai mult decât atât, însă, această sinteză are darul de a lăsa echipelor noastre de club un punct de reper pentru viitoarele lor mari bătălii. Fotbalul nostru, așa cum au mai spus-o cândva, are o moștenire de palmares tare săracă. E adevărat, anul 1938 are un moment de strălucire, dar nu

putem omite faptul că cele două succese ale Ripensiei și Rapidului au fost obținute în două «Cupa Europei Centrale».

Performanța U.T.A.-ei, obținută la numai 100 și ceva de zile după Guadalajara, capătă semnificații deosebite. În numai 11 de zile, fotbalul românesc străbătut drumul de la anonimul cvasi-total la efervescență produsă în Mexic și, astăzi, pe efortul echipei arădene, la tel săgețile cu cinci semne de exclamare. Și partea cea mai interesantă e că zăriștii din toată lumea nu vor găsi un singur nume de jucător român — decât cei aflați pe gazonul Monumentului Jalisco — în formație care a produs antrenorul

DUELUL TEMPERAMENTELOR

În dubla întâlnire U.T.A.—Feijenoord, mai mult decât de duelul Lereter—Kindvall sau Laseroms—Dembrowschi, am fost impresionați de duelul «subteran» Dumitrescu—Happel. Am putea spune că acest duel temperamental a fost decisiv pentru soarta jocurilor. Happel a făcut totul pentru a supralicita meritele jucătorilor săi. Dumitrescu a făcut totul pentru a supralicita dificultățile jocurilor.

Rezultatul s-a văzut. Feijenoord a început duelul, la Rotterdam, într-o stare de euforie iresponsabilă, în timp ce U.T.A. și-a adunat toate rezervele de energie, fiind încredințată că joacă «meciul vieții sale».

*În fotografiile noastre, **NICOLAE DUMITRESCU** și **ERNEST HAPPEL** în ultimele minute ale meciului de la Arad. Comentariile sînt de prisos...*

Ernest Happel «cea mai mare decepție din cariera sa de antrenor».

Frumoasa performanță a UTA-ei e, totodată, mult mai mult decât o reușită de moment. Ea va avea, desigur, un puternic destin mobilizator. În ziua de 30 septembrie 1970, poate mai mult decât la Guadalajara, Fotbaliștii noștri și-au dat, în sfîrșit, seama că e momentul să lepădăm ultimele rămășițe de complex în fața marelui fotbal.

UTA a ținut în șah, timp de 180 de minute, pe deținătoarea cupei intercontinentale. Ce altă platformă mai solidă i s-ar fi putut construi fotbalului românesc, însetat de victorii?!

VIVAT, UTA!

Ioan CHIRILĂ

U.T.A. 1970
1971

Sus: BIRĂU, LERETER, GORNEA, POJONI, PETESCU, BROȘOVSCI.

Jos: SIMA, AXENTE, O. DEMBROVSCI, DOMIDE, FL. DUMITRESCU.

 PENTRU ALBUMUL DUMNEAVOASTRĂ

BĂTRÎNUL „DOMN LOLI“

Joacă fotbal de peste 20 de ani, cu o rivă ne egalabilă. Acum 13 ani se număra printre cei cîțiva fotbaliști ai Științei Timișoara care «jucaseră în toate meciurile anului». Astăzi «Loli» Lereter este, mai mult ca oricînd, «șeful ariergărzii arădene».

În preajma meciurilor cu Feijenoord, «Loli» Lereter a fost bolnav, dar a strîns pumnii și a coborît în arenă. Atît la Rotterdam, cit și la Arad, acest jucător de aproape 38 de ani s-a bătut cu elanul tinereții.

De unde atîta energie?

Desigur că sursa principală e în devotamentul cu care a servit fotbalul. Dar a mai fost ceva. «Loli» Lereter a susținut în meciurile cu Feijenoord două dueluri: cel direct, pe gazon, cu Kindvall, și cel indirect, «duelul revanșei», cu Happel, care îl «clasase» — încă înainte de joc — «pentru limită de vîrstă».

La Arad, Lereter a jucat atît de bine, încît lotii cei ce l-au văzut au înregistrat, ca pe o mare excepție, singura greșală pe care «bătrînul domn Loli» a comis-o pe la mijlocul primei reprize.

Ce frumos ar sîta pe pieptul acestui fotbalist exemplar insigna de «Măestrul emerit al sportului!»

Foto: Paul ROMOȘAN

ȘI TOTUȘI, E ADEVĂRAT! Abia acum, în micul bazin de sub tribună la cîteva minute după fluierul final, jucătorii arădeni încep să creadă că au eliminat Feijenoord-ul.

li recunoașteți?

În prim plan: Gornea, Petescu, Domide și Pojoni. În plan secund: Bătrîna, Dembrovski, Fl. Dumitrescu, Axente, Birău, Sima și Calinin.

Avem convingerea că această «apă a tîmăduirii» îi va feri pe cei tineri să-și piardă simțul realității...

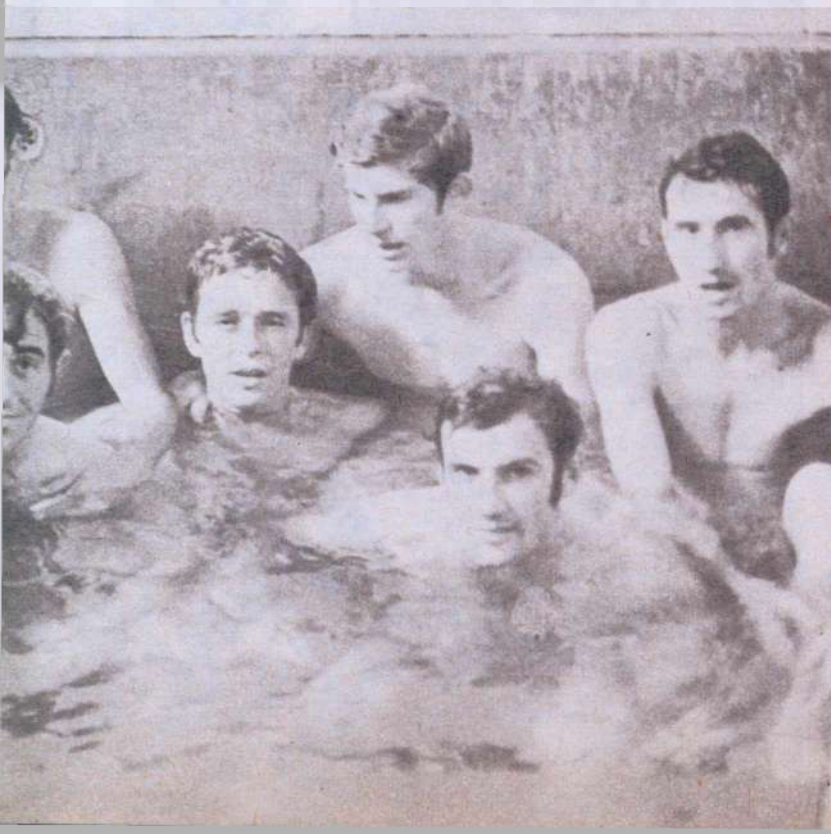

MITRESCU IV! Florian Dumitrescu a fost nu de mult titularul rubricilor educa-
 ve se Incheiau cu un memento nu prea original: «Nu e bine ce faci, Florinel!»
 țazi se poate spune că Florian Dumitrescu s-a integrat complet în «familia UTA», de-
 unul dintre oamenii ei de bază — din toate punctele de vedere.
 ntru cronicarul revistei SPORT, Fl. Dumitrescu a fost cel mai bun om de pe teren în
 UTA — Feijenoord 0—0, el excelind atât în atac, cât și în apărare, cu o vigoare care atinge
 de efort internațională.
 imaginea noastră, Dumitrescu îl fentează pe puternicul Van Hanegem.

ARADUL EXULTĂ!... Numeroșii suporterii ai UTA-ei își așteaptă «idolii»,
 în fața hotelului Astoria, după eliminarea «campionilor mondiali». Aradul a trebuit
 să aștepte 25 de ani pentru a trăi o asemenea bucurie, care părea destinată doar marilor
 capitale ale fotbalului: Madrid, Milano sau Manchester.

Ziua de 30 septembrie 1970 va rămâne o zi de neuitat pentru orașul lui Petschovsch
 și nu numai pentru el...

CORNEL DINU

„Vom
juca
la
cîştig!”

L-am văzut luni dimineață, a doua zi după meciul cu Farul. Oricît vi s-ar părea de ciudat, Dinu se antrenează și luni dimineața, după meci (indiferent de meci), deși are «zi liberă». De ce? Pentru că acesta este fotbalistul Dinu.

— Ce-mi mai spui, Cornele?

— Începe greu. Guadalajara a rămas în urmă...

— În ce stare de spirit pornești la drum?

— Vreau să cîştigăm «seria europeană» cu Țara Galilor, Cehoslovacia și Finlanda. Cred că sînt primul «căpitan» român care-și poate permite o asemenea dorință cu deplină temei. Iar acesta este meritul echipei naționale.

— Ce zici de meciul cu Finlanda?

— Sîntem favoriți, dar nu uit o clipă că Marocul a avut 1—1 cu R.F. a Germaniei, pînă în minutul 78.

— Care sînt jucătorii pe care îi «vezi» strălucind în acest sezon de toamnă?

— Mă aștept la o serie frumoasă din partea lui Răducanu. Sper, de asemenea, că Dumitru (deși accidentat astăzi) își va valorifica toate calitățile de jucător complet, pentru că el știe să și creeze cu multă fantezie.

— Ce-ai vrea să se «întîmple» cu echipa națională, pentru ca toamna să depășească vara?

— Am o singură dorință. Aș vrea ca toți, dar absolut toți «tricolorii» să se dăruiască total, din primul și pînă în ultimul minut. E singurul lucru care ne lipsește pentru a ne bate de la egal la egal cu oricine, și pentru a învinge.

— Succes, Cornele!

I. Ch.

ECHIPELE ROMÂNEȘTI ÎN CUPELE EUROPENE

HAI, DINAMO! După frumosul succes din meciurile cu PAOK Salonic (scor final 5—1 Dinamo are în față o echipă mare: Liverpool. Vrem să credem că echipa dinamovistă a regăsit pîrtia victoriilor, pentru a rămîne printre cei... puțini în «Cupa Orașelor Tîrguri».

În fotografie: Dinamo—PAOK 5—0, într-o fază care sugerează diferența de clasă dintre cele două echipe.

HAI, STEAUA!

Așa cum ne-am așteptat, Steaua n-a avut un adversar facil în tînăra și talentata echipă Karpați din Lvov. Jocurile au fost — ambele — pe muchie de cuțit. Să sperăm că tinerii de la Steaua vor valorifica din plin acest rodaj de debut.

În fotografie: o fază din meciul Steaua — Karpați 3—3, care demonstrează dificultățile acestei confruntări.

INIMA LUI DI STEFANO...

Vă aduceți aminte (sau nu vă aduceți aminte), stimați cititori, că acum treizeci de ani o formație de fotbal se scria după schema: **David-Sfera, Albu-Vintilă, Rășinaru, Rafinschi-Bindea, Beke, Ciolac, Schwartz, Dobay...** Adică, un portar, doi fundași, trei halți și cinci înaintași. Ca să fim foarte exacti, nici atunci schema de notare a formației nu corespundea realității dinamice de pe teren, dar, oricum, era mai aproape de nenumăratele non-sensuri ale «scriiturii» de astăzi. De altfel, așezarea echipei într-o formulă grafică a fost un adevărat coșmar pentru cronicharii aflați la «mesele presei» Mondialului, mai ales că jucătorii nu mai purtau (fiind notați de la 1 la 22) numerele cît de cît clasice, în care «șep-tarul» reprezintă extrema dreaptă, iar «optarul» îl semnifică pe interul dreapta. Așa se face că am putut citi într-o zi, în l'Équipe, formația Marocului cu extrema stîngă în poartă și cu portarul-centru înaintaș.

Partea cea mai interesantă e că în multitudinea de formule pentru scrierea unei formații, **Squara azzurra**, adică aceea care a «revoluționat» efectiv așezarea clasică e, poate, singura care mai păstrează, totuși, formula clasică. Italienii scriu cu candoare: **Albertosi-Burnich, Facchetti-Bertini, Rosato, Cera-Domenghini, De Sisti, Mazzola, Bonisegna, Riva**, cînd, de fapt, ar trebui să scrie **Albertosi-Cera-Burnich, Rosato, Facchetti-Bertini, Mazzola, De Sisti-Domenghini, Bonisegna-Riva**.

Ce denotă, de fapt, toate aceste «bracadabre» care nu pot ține pasul mișcărilor vertiginoase în fotbalul mondial?

În primul rînd, formula clasică a lui 1-2-3-5, formulă cu intenții vizibile ofensive — dat fiind ponderea atacului — nu mai corespunde realității în anii celui de-al patrulea deceniu, deoarece mijlocașul centru din «grupul celor trei» se retrăsese între cei doi fundași chiar de la începutul deceniului, ideea fiind de proveniență engleză.

Timpu a operat ulterior schimbările pe care le cunoaștem. Brazilenii, «campioni ai atacului», au întărit... apărarea, retrăgînd încă un mijlocas în corpul «apărării imediate». Peste puțin timp, italienii au continuat retragerea strategică spre poarta proprie, inaugurînd domnia mult huluițului libero.

Ce-au însemnat toate aceste deplasări de forțe pe gazon? Ele au reflectat în primul rînd înăsprirea luptei pentru victorie. Principiul securității porții proprii a cîștigat teren în dauna riscului spectaculos.

«Mondialul» mexican, indiferent de așezarea jucătorilor pe teren, a continuat să dezvolte fotbalul în această direcție. Echipele clasate pe locurile 2, 3 și 4 au aplicat «apărarea om la om» și au jucat cu libero. Mai mult decît atât, Brazilia, fermecătoarea Brazilie, și-a luat măsuri de apărare care, am putea spune, au izbutit să «mascheze» deseori pînă și slăbiciunea unora dintre pionii defensivei. O eventuală dispunere grafică a echipei Braziliei ar avea următorul rezultat: **Felix-Carlos, Alberto, Britto, Piazza, Everaldo-Clodoaldo, Gerson, Rivelino-Tostao, Pelé-Jairzinho**. Dacă am «așeza» echipa R.F. a Germaniei, ar trebui să scriem: 1-1-3-3-3 dar ultimul trei n-ar fi real, pentru că extremele Libuda (sau Grabovski) și Held (sau Löhr) au depus o muncă uriașă, pe tot terenul, așa cum au jucat, de pildă, feroviarul Năsturescu și Codreanu în ultimii ani. Gerd Müller rămîne deci ultimul virf al echipei. Dealtfel, am putea spune că la «Mondialul» me-

xican au existat doar două virfuri — sută la sută — Gerd Müller și Riva — dar, în timp ce vest-germanul și-a împins aria de acțiune «în stea», Riva s-a mulțumit să troneze, în așteptarea paselor.

Am considerat necesar să scriu toate acestea după citirea unui studiu apărut în «France Football», care prevede moartea «betonului». E adevărat, betonul s-ar putea să moară, dar nu pentru că fotbalul ar simți nevoia de a reveni la tango-ul de altă dată. Moartea betonului va aduce fatalmente, o și mai riguroasă repartizare a unor

sarcini și mai grele. Fotbalul 1970 nu mai poate concepe nici un rabat efortului. Se pare că fotbalistii înșiși sînt convinși de acest lucru. Betonul va muri în măsura în care cei opt salahori ai săi nu mai admit regimul preferențial acordat «virfului-rege» care, în maniera lui Riva, joacă 5 minute din 90 sau «libero»-ului, în maniera italiană care, în concepția salahorilor, ar avea o muncă mai puțin neagră.

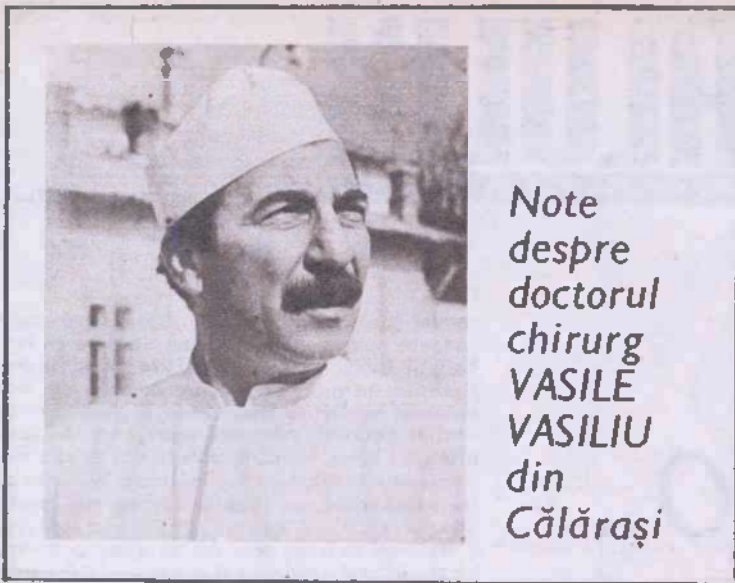
Betonul va muri, deci, numai și numai pentru că Mondialul a descoperit noi rezerve de forțe în cadrul unei echipe. Noua eră, dacă va veni, va avea un precursor în echipa lui Zagallo, care a izbutit formidabila performanță de a face din toți cei 10 jucători de cîmp ai săi 10 salahori devotați idealului victoriei. (Să nu uităm că Pelé a participat la absolut toate situațiile jocului, iar excepționalul Jairzinho nu și-a arogat niciodată drepturile de extremă miracol).

În fond, urmașul betonului nu poate avea decît o singură alternativă: 10 personalități distincte, cu calități diferite, cărora li se va fi transplantat inima lui Di Stefano...

U.R.S.S — EL SALVADOR, 2—0, unul din meciurile mai puțin prezente pe pelicula fotoreporterilor din Mexic, dar care, în ciuda pronosticurilor, a menținut scorul alb timp de 50 de minute.

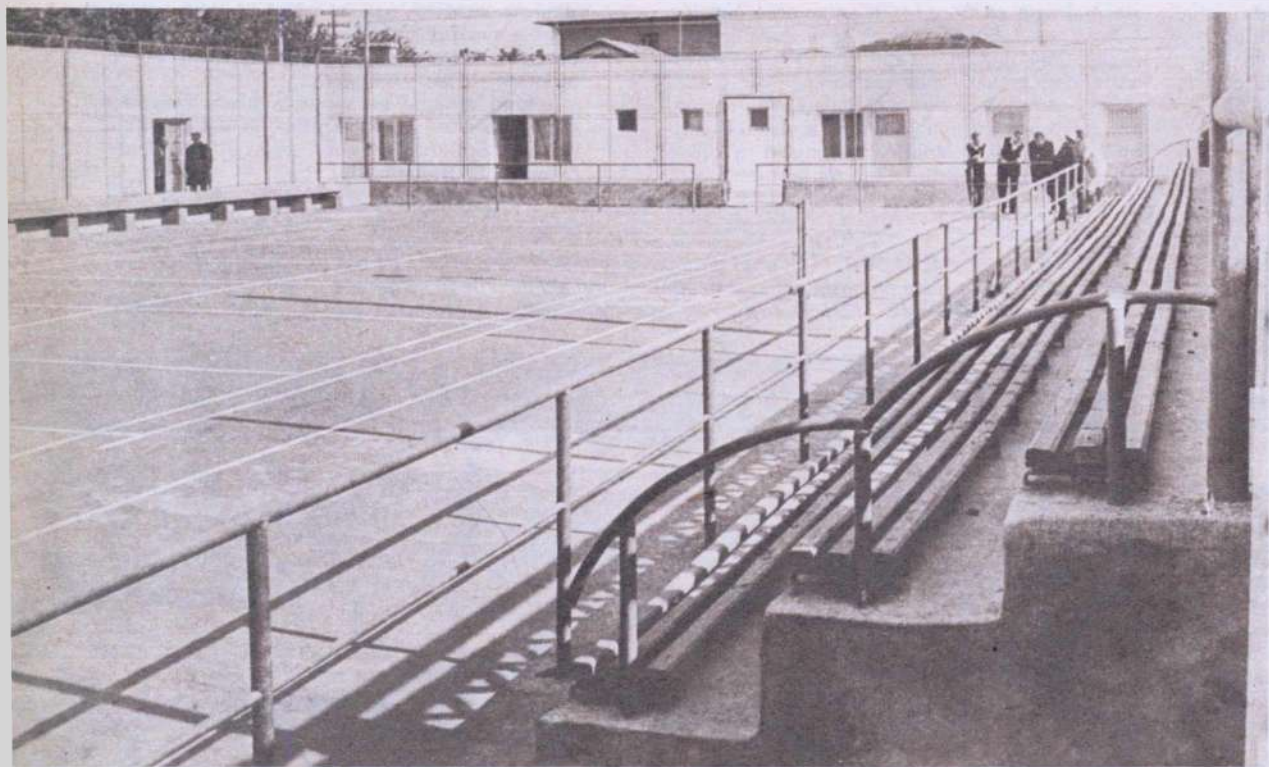
În imagine, BIȘOVET (21), în duel cu un apărător salvadorian, care pare, mai curînd, un jucător de... handbal.

Note
despre
doctorul
chirurg
VASILE
VASILIU
din
Călărași

O OPERAȚIE NEOBISNUITĂ

Splendida bază sportivă a asociației «SĂNĂTATEA» din Călărași va fi, în curând, inaugurată. Programul se va putea prelunge și după ora asfințitului, întrucât baza are și instalație pentru nocturnă.

Facem cunoștință cu doctorul chirurg Vasile Vasiliu în curtea Spitalului unificat din Călărași. În mîna stîngă ținea un kilogram de chei, iar în dreapta o... menhină cu care era cit pe aici să ne-o zdrobească pe a noastră, în timpul prezentării.

Reporterul: Și, dacă nu vă supărați, ce vîrstă încercați să ascundeți cu această forță?

Doctorul chirurg Vasile Vasiliu: Încă n-am împlinit 49 de ani...

Rep.: Nu s-ar crede! Înseamnă că în timpul operațiilor...

V.V.: Nu-mi tremură nici o dată mîna!

Rep.: Cîte?

V.V.: Peste 2 000 de operații în fiecare an.

Rep.: Multe, multe! Raportînd cifra la timp, se pare că e vorba de operații scurte.

V.V.: De toate! De la ordinul minutelor la cel al... anilor!

Rep.: Și, mă rog, ne puteți da un exemplu de o operație care a durat ani de zile?

V.V.: Desigur! Chiar de aceea am luat cu mine această legătură cu chei!

Rep.: Aduceți puțin, așa, cu cheile, cu un personaj pictat pe icoa-

nele de sticlă. Vă lipsește însă barba, dar, oricum, poate ne arătați minunea: un pacient...

V.V.: Da, e vorba de un pacient sui-generis, pe care-l țin pe masa de operație de trei ani, nu să-i salvez viața, ci să-l însuflețesc. E cea mai lungă operație din cariera mea de chirurg și sper să-mi fie reușită...

Ne îndreptăm spre o construcție nouă. O casă lungă, zugrăvită în alb, cu cîteva ferestre și o singură ușă. O ușă pe care o deschide medicul Vasiliu. Intrăm într-un culoar. În dreapta, o încăpere în care se află o masă de ping-pong și în care ar avea loc și spectatori; în stînga, o sală de ședințe, cu multe scaune, cu un pupitru, o bibliotecă și un televizor.

V.V.: În stînga, va fi clubul. Îl vom dota, pe parcurs, cu biliard, cu «pietre». Va fi totul cu taxă, în club. Este un mod de a procura fondurile bănești de care avem nevoie. Veți vedea, îndată, pentru ce!

Ne continuăm drumul pe culoar. Este deschisă încă o ușă. Ieșim la aer liber, de fapt într-o curte interioară, curată ca o farmacie. Gazda ne ghicește... aprecierea.

V.V.: Construcția aceasta în for-

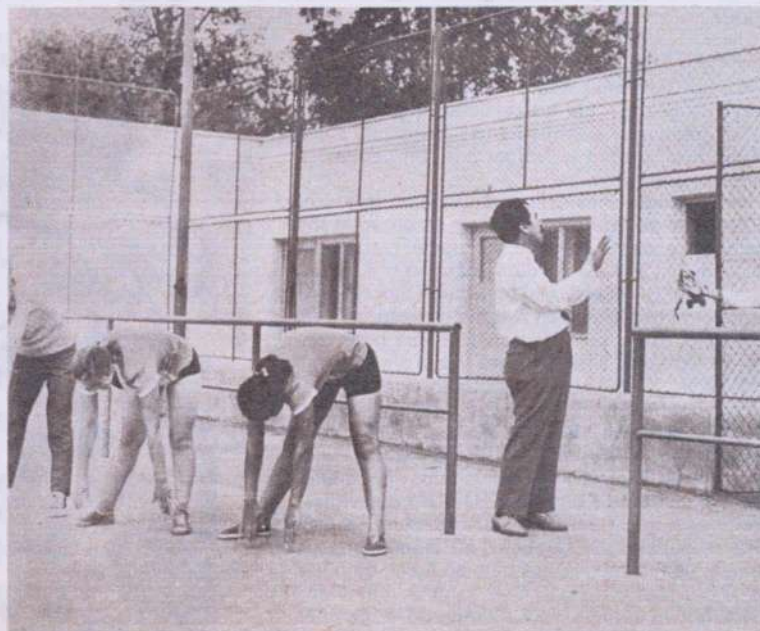
mă de «L», nouă-nouă, cu o suprafață de 320 mp, adăpostește, pe lângă sala de ping-pong și viitorul cancelaria, vestiarele, sala de cursuri, magazia. «Curtea aceasta terioară», în suprafață de 1 200 m² îngrădită cu panouri din plasă sîrmă și străjuită de cele două lămpi bune, nu este altceva decît teren de bitum pentru tenis de cîmp volei. Schimbarea stîlpilor se face foarte rapid: acum poți juca ten acum — volei.

Și doctorul Vasile Vasiliu începe să deschidă ușă după ușă.

Peste tot, în fiecare încăpă, farmacie și oglindă. În magazia un steag înfășurat. Gazda îl deșoară și-l privește admirativ.

V.V.: Acest «alb-bleu» este steagul asociației noastre, «Sănătate». Cu acest steag am pornit în urcuș cu trei ani să înving toate opozițiile și le-am învins — se vede! Pe aceste locuri creșteau buruieni, erau aruncate gunoaie. Cu acest steag am realizat operația de asanare. Pe sonalului spitalului — 420 de membri ai asociației sportive «Sănătate» — i s-au alăturat pe parcurs acestor trei ani forțe de toate vârstele, de aici, din Călărași. Le-am spus oamenilor că vom construi primul teren de tenis de cîmp din județul lalomița. Le-am spus că această bază vom organiza cent-

Dr. Vasile Vasiliu are un fecior, Răzvan, premiant de onoare. Indemnuri, tatălui — «Răzване, ai 13 ani. Ești la vîrsta cînd prinzi cel mai ușor gustul sportului!» — încetează, însă, cînd e vorba de patinele cu rotile: «Alți interziți Răzване, să intri pe teren cu «rotilele». Ai destul asfalt în Călărași. Dacă vi s-a patinezi aici, așteaptă să vină iarna, și-o să patinezi cît îți-o pofti inima!

de tenis de câmp, de volei, de patinaj pe gheață pentru copiii călărășenilor. Și oamenii nu s-au îndoit și au venit, și au pus umărul. În jur au fost comuniștii. Ce e drept, ci-colo, se mai auzea: «Doctorul Vasiliu a innebunit! Când la operație, când la teren... Se duce după miezul nopții acasă. O să-l lase nevasta!». Cu acest steag vom asalta, începând de la anul, «Cupa Sănătatea» pe județul Ialomița, la câteva discipline sportive...

Rep.: Totul până acum este superb. Incredibil, am spune. Și în mijlocul acestui superb, atîta liniște!

V.V.: Peste câteva zile nu va mai fi liniște. Vom inaugura, în mod festiv, baza sportivă «Sănătatea». Ca să fie și mai frumos, vom invita, pentru a demonstra frumusețea anumitor discipline în fața călărășenilor, maeștri ai sportului. Mă

...pelejițe pentru viitoarele adevărate amante de volei.

gîndeam chiar și la faimoșii noștri Ion Țiriac și Ilie Năstase...

Ne-am aruncat din nou privirile asupra acestei baze, dorită, gîndită și proiectată de doctorul chirurg Vasile Vasiliu. O pasiune care a avut efectul unui magnet a atras oamenii către această idee.

Rep.: Și care este, în fond, ca să glumim, mulțumirea dumneavoastră?

V.V.: Că în Călărăși există un președinte de asociație — eu sint acela! — căruia nu-i este teamă să recunoască într-o ședință de analiză că nu a admis nici un fel de restanțe la plata cotizațiilor sportive!

Și, în timp ce admiram pentru a nu știm cîta oară superba operație a doctorului chirurg Vasile Vasiliu, ne-am amintit că, vrînd să-i convingă pe amicii săi că în viață nu l-a mirat absolut nimic, Bernard Shaw a afirmat: «Am rămas cu gura căscată numai la dentist!». Dacă Shaw ar trăi și ar poposi la baza sportivă Sănătatea, doctorul Vasiliu i-ar spune cu siguranță: «Maestre, eu sint chirurg, nu stomatolog!».

Horia CRISTEA

Foto: Ștefan CIOTLOS

OUTIA CU scrisori

PAUL DRAGOMIRESCU — Roman. Ca probă oficială, marșul este o întrecere rezervată în exclusivitate bărbatilor. Dar, ca întotdeauna femeile au vrut să-și dovedească talentul și în acest domeniu. Astfel, avem patru recorduri mondiale neoficiale feminine și în probele de marș. Toate aparțin sportivelor suedeze: 3 km — Mary Nilsson (14,52.6); 5 km — Ingrid Johansson (24,27.6); 10 km — Mary Nilsson (52,01.6); 20 km — Irma Hansson (1h.54,30.0).

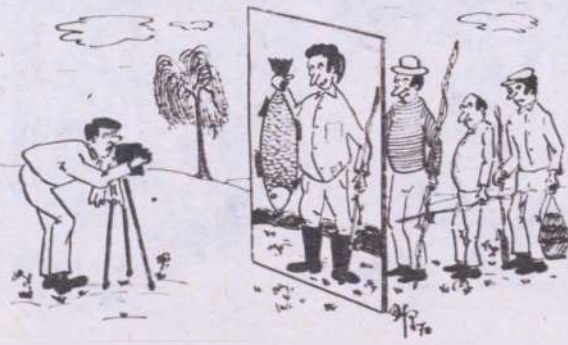
IOAN PAUȘ — Tg. Mureș. Am primit corespondența trimisă și publicăm cu plăcere fotografia luptătorului **Andrei ȘUBA** din orașul

dv. Cu această ocazie îl felicităm și noi pentru medalia de bronz cucerită la campionatele europene de lupte libere — juniori, care au avut loc în Suedia. Mai scrieți-ne!

PETRE POPA — Cluj. Doriți să vă reamintim rezultatele obținute de tenismenii români în cadrul ediției de anul trecut a «Cupei Davis»? Iată-le: 3—2 cu R.A.U. și 5—0 cu Israel la București, 4—1 cu Spania la Valencia, 4—1 cu U.R.S.S. și 4—0 cu India la București, 3—2 cu Anglia la Londra și 0—5, în finala competiției cu echipa Statelor Unite la Cleveland.

HORIA PANAITOPOL — București. Vă felicităm pentru, cum spuneți dumneavoastră, «hat-trick»-ul realizat: premiu în ultima clasă de liceu, absolvirea examenului de bacalaureat și intrarea în facultate. Lîngă aceste mari bucurii mai... încape, credem, și aceea a publicării uneia dintre caricaturile trimise, mai ales că de un an și jumătate nu ne-ați mai... desenat nimic.

— Zimbli, să rog!

AUREL DULA — Petroșani. Vă felicităm pentru regularitatea cu care ne trimiteți imagini din activitatea sportivă din orașul Petroșani. Am dori, însă, și un fotoreportaj mai complet. Ce ati spune de o vizită la Școala Sportivă din localitate? Ideea ne-a sugerat-o imaginea elevei gimnaste Iuliana Mustăță, pe care am primit-o de la dumneavoastră și pe care o publicăm alăturat. Așteptăm...

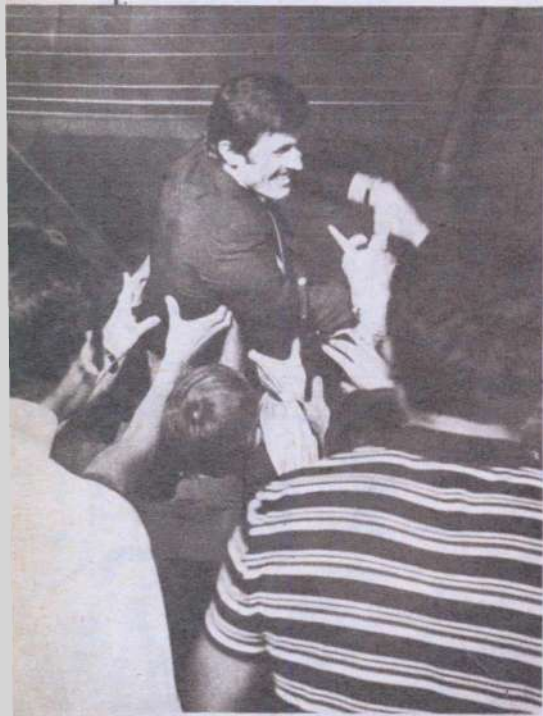
ANDREI BORDEIANU — Timișoara. 1) F.C. Liverpool este unul dintre cele mai vechi cluburi din Anglia. A fost înființat în anul 1886. Echipa sa de fotbal este astăzi bine cunoscută în întreaga lume. F.C. Liverpool a cucerit de 7 ori titlul de campioană a Angliei (1901, 1906, 1922, 1923, 1947, 1964 și 1966). 2) Iată adresa Federației engleze de fotbal: 22 Lancaster Gate, London W 2, England.

ION TĂNĂȘESCU — Ploiești. După emoțiile pe care le-au furnizat din plin echipele noastre de fotbal, angajate în competițiile europene, imaginile trimise de dumneavoastră (pe care le publicăm mai sus) au fost ca un... desert. Cînd toată lumea se ocupa de U.T.A., Steaua, Feijenoord sau de Karpati Lvov, iată două fotografii reprezentînd... aventurile fotbalistice ale echipei de fete Prahova Ploiești (sus), în meciul cu colegele de la Confecția București.

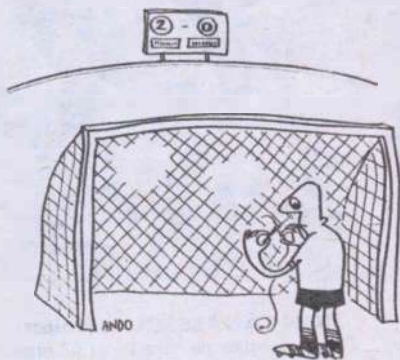
Petrus

S P O R T C O C T E I L

PRIMA MEDALIE DE AUR

Canotajul românesc și-a cucerit prima medalie de aur la un campionat mondial nu de mult, în Canada, în localitatea St. Catherines. Este vorba de victoria schifului nostru de 2+1 (Ștefan Tudor, Petre Ceapura + Gheorghe Gheorghiu). După ce au plutit atât de bine pe apele canadiene, la întoarcerea acasă cei trei au... plutit din nou, de data aceasta, după cum se vede, pe brațele admiratorilor. În prim-plan, Ștefan Tudor.

Desen de Octavian ANDRONIC

SĂRBĂTOARE SPORTIVĂ

În fiecare an, la Baden (Elveția) se desfășoară o mare întrecere sportivă populară în cadrul căreia sporturile tradiționale elvețiene atrag numeroși spectatori. Vă oferim o imagine de la concursul luptătorilor. Remarcăm în primul rând costumele originale și, desigur, faptul că nu se ține seama de greutatea adversarilor. Învingător a fost uriașul Karl Meli, care și-a ridicat adversarul ca pe un... fulg.

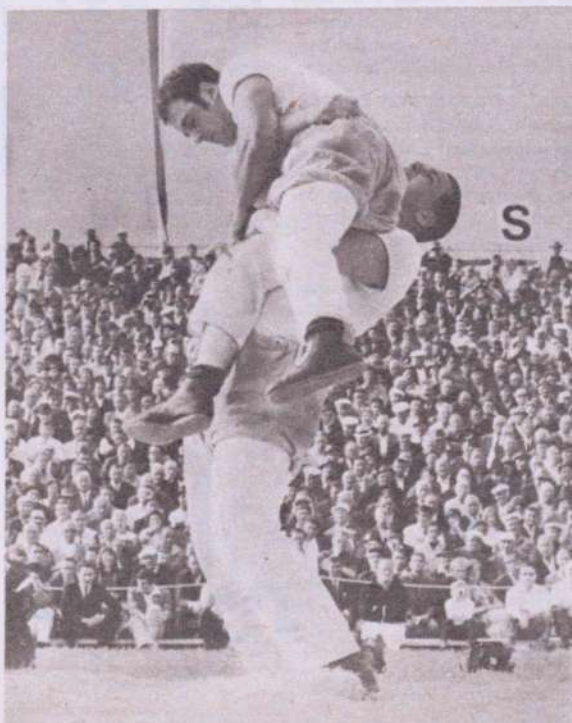
ÎN FAMILIE

În cadrul finalei pe țară a «Cupei U.T.C.» la oină, desfășurată pe stadionul Tineretului Capitală, au existat «cupluri familiale» — formate din veri, frați și chiar din tată și fiu. Astfel, căpitanul echipei «Drum Nou», din comuna Radu Negru (jud. Ialomița), Neagu Bobeică evă lângă fiul său Alexandru, în vârstă de 14 ani, iar talentatul fruntaș al formației «Viață Nouă» (Iteni (Teleorman), Constantin Copoieru îi servea — precum se vede în fotografie — min tatălui său, aflat la «bătaie».

ÎN CIUDA APARENTEL

Văzându-i această gură... plouată, am put crede că înotătorul franc Michel Rousseau (în centrul fotografiei) a suferit un eșec într-o mare competiție pe care se aștepta să câștige. În ciuda aparențelor, Rousseau e fericit. El câștigă medalia de aur la proba de 100 m liber la Campionatele europene de la Barcelona cu un nou record al continentului 52,81. Colegii săi de echipă Gilles Vigne și Alain Hemitte îi felicită pentru acest frumos succes.

8 GREȘELI...

Copiind desenul din stânga, caricaturistul Octavian COVACI a făcut 8 greșeli pentru amuzamentul dumneavoastră. Vă dorim succes (și ...puținică răbdare) în descoperirea lor.

ÎN VITEZĂ SPRE TITLU

Printre sporturile cele mai îndrăgite în Uniunea Sovietică se numără și motociclismul. Vă prezentăm o imagine din marea cursă pe circuit care a desemnat campionii unionali pe anul 1970. În prim plan — Vambola Helm, antrenor la Palatul pionierilor din Tallin, împreună cu Kuhlo Neuhauz, șeful garajului sovhozului estonian Kehra, se îndreaptă vicios spre sosire, unde, pe amândoi îi așteaptă titlurile de campioni.

AJUTOR NU GLUMĂ

«Ține-te după mine! Eu te pot ajuta să devii campion» — pare să-i fi spus înotătorului această rață aterizată, nu se știe cum, în bazin chiar în timpul unor importante întreceri oficiale. În timpul, unică credem, s-a petrecut la recentele campionate de natație ale Norvegiei.

PRIMIRE TRIUMFALĂ

De această frumoasă și spectaculoasă primire, făcută pe aeroportul Schoenefeld s-au bucurat canotorii din R.D. Germană cînd s-au întors acasă învingători de la Campionatele mondiale de canotaj, găzduite în localitatea canadiană St. Catharines. Pe sub acest original «arc de triumf», format din vîșle, au trecut sportivii cu cele trei medalii de aur și patru de argint cucerite la «mondiale».

BOB FOSTER E OPTIMIST

Bob Foster, campionul mondial al «semigreilor», se antrenează și, după cum se poate vedea, joacă cărți. Sînt singurele sale... distracții înainte de meciul pentru titlul mondial al «greilor», pe care îl va susține la 18 noiembrie în compania lui Joe Frazier. «Eu voi fi noul campion al lumii — le-a declarat Foster ziaristilor. Nu mi-e teamă de Frazier, pe care îl voi ataca tot timpul fără să-i dau răgaz să respire.» Rămîne de văzut dacă și Frazier va fi de acord cu această tactică.

FĂRĂ TRAC

Liubov Popova este o sportivă binecunoscută în Uniunea Sovietică. Rezultatele obținute de ea la tir i-au adus titlul de maestră a sportului. Se spune despre Popova că nu are niciodată emoții în timpul concursurilor și că țintește totdeauna cu zîmbetul pe buze și cu mină sigură. Iată-o în timpul întrecerilor care i-au adus titlul de campioană a Ucrainei pe anul acesta.

ASUL MOTOCICLIȘTILOR

La ora actuală, cel mai bun motociclist de viteză din întreaga lume este socotit italianul Giacomo Agostini (24 de ani). Îl reprezintă firma italiană «MV-Agusta» în campionatele mondiale de viteză pe circuit la clasele 350 și 500 cmc. Anul trecut a cucerit titlurile mondiale la ambele clase. Agostini conduce și în actuala ediție a campionatului mondial. Iată-l în stînga imaginii împreună cu compatriotul său Bergamonti, unul dintre principalii adversari.

Desen de Constantin CIOSU

CAMPIONATELE MONDIALE DE GIMNASTICĂ

LJUBLJANA 70

...pregătiri,
emoții,
surprize

Rodica APĂTEANU

Olga ȘTEFAN

Alina GOREAC

Mircea PATRICHI
Foto: Paul ROMOȘAN

Pînă la cel mai important eveniment al sportului grației — a XVII-a ediție a campionatelor mondiale de gimnastică — au mai rămas puține zile. Luna aceasta cei mai buni gimnasti din lume și-au dat întâlnire în sala Tivoli din Ljubljana unde, în fața unor jurii cu pretenții, vor prezenta «spectacolul de gală» pregătit cu minuțiozitate la fiecare aparat, zi de zi, ceas de ceas.

Sportivii români vor fi, sperăm, la înălțimea așteptărilor, așa cum au confirmat, de altfel, și la competițiile interne din acest an. Confruntarea din Italia a băieților, dar mai ales recentele finale ale maștrilor au constituit ultimele verificări ale pregătirii sportive înaintea examenului dificil pe care reprezentanții gimnasticii noastre îl au de susținut în compania unor echipe cu renume, cum sînt cele ale U.R.S.S., R.D.G., R.S. Cehoslovace, S.U.A. sau Japoniei.

Evoluția echipei feminine care și-a conturat treptat o adevărată personalitate, cit și «virturile» ei, pregătite cu multă migală în exerciții dificile apreciate de specialiști, ne dau speranțe pentru un loc cit mai bine cotate în ierarhia internațională. Elena Ceampelea este și de astădată «vioara întâi» a lotului și poate de aceea pretențiile noastre pentru un succes nu sînt deloc exagerate. În acest sens și pronosticurile antrenorilor Emilia Liță și Nicolae Covaci sînt optimiste:

— În mod normal Lia trebuie să se afle la Ljubljana printre primele șase gimnaste din lume. În special «solul» și «birna» îi vor aduce aplauzele bine meritare...

Gradul de dificultate al exercițiilor pregătite și de către celelalte gimnaste — Rodica Apăteanu, Olga Ștefan, Alina Goreac, Paula Ioan Elisabeta Turcu, Felicia Dornea, Maria Constantinescu și Marcela Păunescu pot aduce fără îndoială, surprize în clasamentele mondialelor.

Le dorim rezultate cit mai bune, pe măsura strădaniilor lor!

să facem cunoștință cu... ELENA CEAMPELEA

Mare lucru este să-ți poți stăpîni emoțiile, atunci cînd acestea în mod firesc te cuprind și ești la numai un pas de panică... Urmărind-o cu atenție la diferite concursuri pe Elena Ceampelea — gimnasta care în ultima vreme a fost investită de către spectatori cu titlul de etalon al grației și expresivității exercițiului fizic — ne dăm seama că emoțiile au pentru ea un efect... stimulator. Poate că, în ascuns, traciul este cel care-i dă acea stăpînire de sine, poate că tocmai încordarea care precede intrarea ei în «scenă» are puterea de a transmite celor care o privesc asigurarea reușitei. Este o calitate în plus care o ajută pe gimnasta noastră să urce, treaptă cu treaptă, pe drumul către perfecțiune.

— Unul din «secretele» mele — ne spunea după un antrenament Elena Ceampelea — este calmul. Fără el n-aș reuși să reiau fiecare mișcare de zeci și zeci de ori, îmbunătățind-o de fiecare dată, cizelînd-o în așa fel ca la «derulare» întregul exercițiu să devină cit mai elegant.

Într-adevăr, cu răbdare, perseverență și efortul care nu cunoaște odihna, Elena Ceampelea reușește să creeze în fața noastră la sol, birnă sau paralele, adevărate bijuterii în arta mișcării. Am aplaudat-o de ne-numărate ori, iar pentru evoluția ei la apropiatele campionate mondiale îi lînem pumnii strînși, urîndu-mul succes.

...Și acum vă prezentăm «cartea de vizită» a campioanei noastre:

ELENA CEAMPELEA

- m-am născut la 3 februarie 1947, la Ploiești;
- am 6 surori și 3 frați, eu fiind cea mai mare dintre ei;
- Am început gimnastica în 1961 — eram încă elevă în cadrul clubului sportiv Petrolul, cu antrenoarea prof. Elena Sima;
- 1963 — am fost selecționată în lotul național de gimnastică;
- 1964 — prima participare la o competiție internațională — Olimpiada de la Tokio, unde m-am clasat pe locul 37 la individual (rezultat bun pentru mine);
- 1965 — «europenele» de la Sofia — locul 5 la birnă și sol;
- 1965 — locul 27 la «mondialele» de la Dortmund;
- 1967 — «europenele» de la Amsterdam m-au situat pe locul 6 la sol;
- 1969 — campioană națională la individual;
- 1970 — campioană balcanică;
- antrenori: prof. Emilia Liță și prof. Nicolae Covaci

Pe reversul «cărții de vizită» am notat cîteva mici intimități ale Liei:

La orele libere citesc — în special poezii — ascult muzică, vizionez spectacole...

- autorii preferați: Eminescu, Tagore, Ronsard;
- melodia îndrăgită: «La Bohème», în interpretarea lui Znavour;
- îmi place dansul modern și cel clasic (baletul «Lacul lebedelor» este pentru mine o incintă);
- culoarea preferată — portocaliu (sper totuși ca albastrul — culoarea costumului de concurs pe care-l voi purta la Ljubljana — să-mi adecă noroc...)

Ce noroc : am aflat că ...

... o pot
vinde ...

... o pot
cumpăra ...

... prin

CONSIGNAȚIA !

UNITĂȚILE DE CONSIGNAȚIE ALE COMERȚULUI DE STAT DIN ORĂȘELE BUCUREȘTI, BRAȘOV, TIMIȘOARA, CLUJ, IAȘI ȘI PITESTIVA OFERĂ SERVICIILE PENTRU VÂNZAREA AUTOTURISMULUI LA PREȚUL DORIT.

AUTOTURISMUL DV. EXPUS ÎNTR-UN LOC SPECIAL AMENAJAT ÎȘI VA GĂSI CU UȘURINȚĂ CUMPĂRĂTOR.

PERSONAL CALIFICAT EFECTUEAZĂ PREZENTAREA ȘI PROBELE DE MOTOR ȘI OFERĂ CON-

SULTAȚII CELOR INTERESAȚI SĂ CUMPERE.

UNITĂȚILE DE CONSIGNAȚIE EFECTUEAZĂ TOATE FORMALITĂȚILE DE VÂNZARE — CUMPĂRARE.

REȚINEȚI:

— **EFICIENȚĂ!**
— **RAPIDITATE!**
— **ECONOMIE DE TIMP!**
PRIN:
UNITĂȚILE DE CONSIGNAȚIE ALE COMERȚULUI DE STAT!

RECOM

MCI

MG

Întreaga lume sportivă urmărește cu mare interes impresionantul salt realizat în acest an de sportivii din R.D. Germană. Cu prezențe remarcabile în majoritatea competițiilor de amplasare, purtătorii tricourilor azurii s-au impus de o manieră spectaculoasă, răsturnând o serie de ierarhii bine stabilite pe continentul european. Să parcurgem câteva din secvențele acestor frumoase succese.

...TATA (Ungaria). Anite Kublke (simplu), Gisela Jaeger, Rita Schmidt (dublu) și echipajul de 8+1 ocupă locul I la «europenele» de canotaj academic, iar împreună cu ambarcațiunile medaliate cu argint și bronz în celelalte două probe transferă prețiosul trofeu «Moara de vânt» la Berlin.

...BUDAPESTA. Aproximativ în aceleași zile, pe Nepsztadion din capitala Ungariei, șase reprezentative atletice feminine își dispută trofeul «Bruno Zauli». Renate Meissner, cea mai rapidă sprinteră a sezonului, recordmana mondială Karin Balzer, Helga Fischer (400 m), Ruth Fuchs (suliță), Karin Illgen (disc) și Rita Schmidt (înălțime) obțin victorii prețioase, punctând decisiv peștru cucerirea «Cupei Europei».

...STOCKHOLM. O săptămână mai târziu, este rindul băieților să triumfe la capătul unei pasionante dispute cu atleții din Uniunea Sovietică, R.F. a Germaniei, Franța și Polonia. Wolfgang Nordwig, noul recordman mondial al săritorilor cosmici, împreună cu coechipierii săi, realizând 6 victorii și multe alte locuri fruntașe, confirmă suveranitatea europeană a sportivilor din R.D.G. în disciplina olimpică nr. 1.

...ST. CATHERINES (Canada). 20.000 de spectatori, înșirați pe ma-

junie lacului care a găzduit cea de a treia ediție a «mondialelor» de canotaj academic, aplaudă prelung performanța unor flăcăi vînjoși din Rostock, Berlin și Dresda. De trei ori aur și de patru ori argint pentru canotorii din R.D. Germană. Iată un succes unic în istoria acestui sport.

...PARIS. Cele 29 de medalii realizate de atleții juniori, la primul lor campionat european, confirmă ridicata valoare a rezervorului ce alimentează continuu atletismul din R.D. Germană, iar în care o fată de 19 ani, Gabrielle Moritz, aruncă greutatea la 16,91 m!

...BARCELONA. Veritabil festival al înotătorilor din R.D.G. în piscina «Bernardo Picornell», marțoră a 6 recorduri mondiale și 28 de recorduri europene. Roland Matthes, unul dintre cei mai mari înotători ai zilelor noastre, Gabrielle Wetzko, noua regină a sprintului (singura dintre concurenți care a plecat din capitala catalană cu 4 medalii de aur), Evelyn Stolte, Helga Lindner, Klaus Katzur, Elke Schmisch sau Udo Poser s-au situat, prin performanțele lor, alături de marile vedete ale natației mondiale. Recordul absolut: din fiecare trei medalii atribuite la C.E., una a luat drumul R.D. Germane!

...SOFIA. Cu cele șase victorii obținute în turneul final, ultima în fața reprezentativei țării gazdă, neînvinșă pînă în acel moment, sextetul voleibaliștilor din R.D. Germană devine pentru prima oară campion al lumii.

A fost o vară bogată pentru sportivii acestei țări, poate cea mai strălucitoare parcursă de tînăra istorie a sportului din R.D. Germană.

Adrian VASILIU

Cea mai înaltă săritură cu prăjina din istorie. Wolfgang Nordwig trece peste ștacheta situată la 5,46 m, stabilind un nou record mondial, în cadrul Universiadei de la Torino.

Vara de aur a sportivilor din R.D. Germană

Karin Illgen (stînga) și Karin Balzer, două din atletele de aur ale R.D. Germane, privesc cu mindrie, parcă, trofeul «Bruno Zauli» proaspăt cucerit la Budapesta.

La sosirea pe aeroportul Schönefeld din Berlin, Roland Matthes, autorul celui mai senzațional record al lumii (56,9 la 100 m spate) și Gabrielle Wetzko, noua regină a sprintului, care au cumulată nu mai puțin de 7 medalii de aur la Barcelona își împărtășesc primele impresii.

CAMPIONATUL MONDIAL masculin de volei care s-a disputat în Belgaria a prilejuit partida deosebit de interesantă. Printre cele mai spectaculoase meciuri a fost cel dintre reprezentativele Uniunii Sovietice și Japoniei. Sovieticii au câștigat cu 3-1. Iată-l în acțiune pe căpitanul echipei U.R.S.S., Sibirinikov prinzând decisiv în poarta apărării nipone.

PENTRU PRIMA DATĂ în istoria atletismului internațional, recordul mondial în proba de 3000 m obstacole a posesit în Australia. Realizatorul acestei performanțe este atletul Kerry O'Brian, pe care îl puteți vedea în imagine (2) în timpul cursei record (8,22,0).

ANUL ACESTA s-au oficializat două mari competiții atletice continentale: «europenele» de sală și Campionatele europene de juniori. Dintre încă participanții la aceste întreceri, unul singur a reușit să câștige un eveniment mondial de aur. Este vorba de juniorul francez François Tracanelli (în imagine), recordman și campion european de juniori la săritura cu prăjină. În marile înfruntări continentale de sală de la Viena el a reușit un excelent 5,30 m iar de curând, la Paris, în întrecerea continentală a juniorilor, a câștigat titlul cu o săritură de 5,20 m. Recordul său personal — și totodată recordul Franței — este însă de 5,40 m!

PRINTRE MARILE COMPETIȚII europene de fotbal, «Cupa orașelor turguri» ocupă un loc de frunte. Partidele dintre... turguri sînt urmărite aproape cu același interes ca și cele dintre «campioane». Vă oferim aici o imagine de la meciul Barreirene — Dynamo Zagreb, disputat în orașul portughez Barreiro. Gazdele au câștigat cu 2...0, rezultat socotit ca o surpriză în lumea fotbalului, cunoscută fiind valoarea fotbalistilor iugoslavii. În fotografie, unul din rarele atacuri ale jucătorilor iugoslavii (în tricouri de culoare închisă). În retur iugoslavii au învins decisiv cu 6-1!

SEZONUL SPORTURILOR DE IARNĂ se apropie cu pași mari. Hocheiștii sînt cei dinții care au dat semnalul întrecerilor. La Moscova, de exemplu, a avut loc de curând tradiționala competiție hocheistică organizată de zisul «Sovetskii Sport». Finala și-a disputat-o echipele T.S.K.A. și Spartak Moscova (finaliștele ultimei ediții a C.C.E.). Au câștigat cei de la Spartak, cu 6-4. În imagine căpitanul formației învingătoare, cunoscutul internațional V. Starșinov, prezentînd publicului trofeul cucerit.

SPORT

Lei 2,50

INOTATORUL ANULUI

Suedezul Gunnar LARSSON — înotătorul «nr. 1» al continentului nostru în acest an, cu tehnica sa impecabilă, cu deosebita capacitate de efort, a câștigat 3 titluri de campion și a stabilit două noi recorduri mondiale (4:02,6 la 400 m liber și 2:09,3 la 200 m mixt), la «europenele» de la Barcelona.

Foto: EUROPA PRESS

